

Půlhodina Tarsiciova **před svatostánkem.**

Napsala apoštolská duše

a

Svatá hodina pro mládež

od P. Matéo Crawley SS. CC.

Přeložila O. Škardová.

V PRAZE 1923.

Vydal Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně
v rodinách v Praze-II., Trojická 20.

Tiskem arcib. knihtiskárny.

Cena 3 Kč bez poštovného.

Půlhodina Tarsiciova před svatostánkem.

Napsala apoštolská duše

a

Svatá hodina pro mládež

od P. Matéo Crawley SS. CC.

Přeložila O. Škardová.

V PRAZE 1923.

**Vydal Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně
v rodinách v Praze-II., Trojická 20.**

Tiskem arcib. knihtiskárny.

Z plna srdce schvalujeme a žehnáme tuto příručku milých dítek. Král velikých i malých dejž jí hojné rozšíření, aby rozsévala, udržovala a sílila ve všech srdcích oheň lásky božské, jímž plane „apoštolské srdce“.

V Braine-le-Comte, ve svátek svaté Anežky,
dne 21. ledna 1921.

FLAVIAN PRAT,
gener. představený SS. CC.

Imprimatur.

Tornaci, 29. Januarii 1921.

V. CANTINEAU, v. g.

Imprimatur.

Pragae, 4. decembris 1922.

† ANTONIUS PODLAHA,
episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.

N. 15.646.

Půlhodina Tarsiciova před svatostánkem.

Pro dvanáct měsíců roku

napsala apoštolská duše.

*„Nechte dítek a nebraňte jim přijíti
ke mně; neboť takových jest království
nebeské.“ (Mat. 19. 14.)*

Drahé děti!

Ježíš, pravý Ježíš, není dosti znám, není dosti milován. A abych vás naučila jej znát, abych vám pomohla jej milovat, přicházím mluvit vám, Tarsiciům touhou i srdcem, o dobrotivosti Mistrově i jeho nesmírné lásce k vám. Při svých sladkých rozhovorech s ním vzpomínejte na srdce, jež bude pro vás „nositelem Boha“; doporučte dobrému Mistru všechny jeho úmysly. Přiblížím se vám velkou prostotou, darem vašeho věku. Co vám nabízím, drahé děti, jest ovoce působení milosti nebo rozjímání; kéž ve vás také vzklíčí a přinese užitek — jako dobré semeno z evangelia — „stónásobně“

apoštolská duše.

MĚSÍC LEDEN:

Dítě Ježíš.

Příprava

(která se koná před každou sv. půlhodinkou).

(Pomalů a vroucně:) Přicházím k tobě, můj dobrý Ježíši, s veškerou vroucností své duše; přicházím k tobě, protože se mi zdálo, že slyším tvůj sladký hlas volající mne tichounce z hloubi srdce.

(Ježíš vážně a laskavě:) Miluješ-li mne, chceš-li mi učiniti radost, oh, pojď, pojď ke mně! . . . Zanech na chvíli svých zaměstnání a svých her a pojď! . . . Jsem tak často sám! . . . A hle, miluji tolik společnost lidí, . . . a dětí zvláště! . . . Neukázali ti a nečetlo jsi samo v evangeliu krásné stránky psané pro tebe? . . . A myslíš, že Ježíš, jenž procházel druhdy cestami Palestíny, není tentýž, jenž přebývá i dnes ve všech svatostáncích? . . . Ano, jest to tentýž, vždycky tentýž, a přijdeš-li ke mně, přiblížíš-li se blizoučko ke mně, pohladím tě, jako jsem druhdy hladíval děti galilejské; dovolím ti, položit si hlavu na mé srdce, jako jsem to dovolil Janovi, svému milovanému učenníku! . . . A myslíš, že štěstí, jež budeš okoušet v mé blízkosti, bude méně sladké než ono, jež ti dávají radovánky světa? . . . Pojď ke mně, pojď blízko ke mně, abych mohl vlít do tvého mladého srdce svou milost a svou lásku! . . . Od ranních hodin dneška myslil jsem na tebe, na tuto návštěvu, již jsi mi slíbilo každý týden, a moje srdce, plné něhy, si slíbilo,

že ji vlije sladce do srdce tvého. Ach, budeš-li mne milovat, jak chci být tebou milován, jaké změny nastanou v tvém srdci... jakými radostmi naplním tvou duši! . . .

(Dítě upřímně a nadšeně:) Ó, Ježíši, jsem jenom dítě, ale myslím, že jsem ti rozuměl. Ano, myslím, že velká část tvého štěstí zde jako na nebi jest v lásce tvých tvorů. Chtěl bys žíti a vládnouti ve všech srdcích! Ježíši, abych učinil zadost tvému velkému přání, přicházím dát ti svoje srdce, přicházím ti říci, jak jsem šťasten, že prodlím tuto půlhodinu s tebou! Očekával jsi mne a také já jsem byl netrpěliv tě navštívit! Je tak dobře u tebe, tvůj hlas je tak sladký, tvá slova tak povzbuzující! . . . Dej mi je slyšet, Ježíši! . . .

Chci býti tvým malým, milovaným učenníkem, tvým malým Janem. Pověš mi tedy své tajemství, když ti svěřím svoje? Ne, nebojím se říci ti všechno, co naplňuje mé srdce. Přicházím ti mluvit o všech, jež miluji a jež ty také velmi miluješ, o všech těch, již tě — bohužel — nebudou nikdy milovati, . . . o sobě také, dobrý Ježíšku! . . .

Ale protože vím, že jsi můj Bůh a můj Otec, chci ti nabídnout vše, co věřící a milující dítě může a má ti nabídnout: živou víru ve tvou svatou přítomnost; hluboké klanění; žhavou lásku; vroucí prosby; upřímné díky — — —

Víra a klanění se. (Uctivě a vážně:) Ježíši, protože věřím, že jsi skutečně přítomen a živoucí v tomto svatostánku, jako žiješ ve svém krásném nebi, přicházím k tobě! . . .

Ano, vím, věřím, že za těmito malými dvířky, jež mi skrývají ciborium, uzavírající hostie, vím a věřím, že v každé z nich žije Ježíš, Ježíš, jenž jednou byl dítětem jako já, Ježíš, jenž znal bolest a nedostatky, jako já sám jsem je snad poznal nebo alespoň tolik jiných dětí mého věku je po-

znalo!... Kdyby má víra byla dosti živá a mé srdce dosti čisté, viděl bych tě, jako pastýři a mudrci tě viděli v jeslích v Betlémě, jako tě vidí v krásném nebi andělé a děti, moji bratři, neboť, zajisté, v podobě „Božského dítěte“ se jim ukazuješ, řekni, můj dobrý Ježíšku? — — —

Jsi můj Bůh, můj stvořitel, můj otec, věřím v to, Ježíši, ano, věřím a padaje na tvář u tvého oltáře, klaním se ti ve spojení s Marií, tvou božskou matkou a svatým Josefem, již první se ti klaněli v tvých chudých jeslích; s pastýři, dětmi těchto pastýřů, uznávám tě za svého Spasitele a svého Mistra. Ježíši, ano, vím to, že za všechno, co mám a co jsem, vděčím tobě. Od tebe jsem vše obdržel, neboť ty jsi, Ježíši, můj Stvořitel a můj Otec.

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Můj dobrý Ježíšku, věřím, že jsi zde skutečně přítomen a klaním se tobě!

(Poté se zachová licho po několik okamžiků. Představ si svaté dítě Ježíše před svatostánkem, klaň se mu a poslouvej ho!)

Láska. (Vroucně:) Miluji tě, ano, miluji tě z celého srdce, můj dobrý Ježíšku, miluji tě za sebe... ty jsi mne tolik miloval!... Miluji tě za své rodiče, jimž četná zaměstnání nedovolují vždycky přijít k tvým nohám a vyslovit ti svou lásku; miluji tě za všechny a se všemi dětmi svého věku, zvláště s těmi, jež jako malí Tarsiciové nebo Benjaminové jako já, přicházejí k tvému svatostánku, aby ti byly společníky a nabídly ti svá srdce!...

Miluji tě za všechny ubohé hříšníky, za všechny ty, již tě nikdy nemilovali a nebudou snad nikdy milovati!... Miluji tě za svou drahou vlast; ano, miluji tě za ni, protože ty sám, Ježíši, jsi ji první miloval!... Miluji tě, Ježíši, miluji tě! a protože vím, že je ti to sladké slyšet opakovat tato slova, chci ti je říkat a opakovat ještě a až opustím

tvůj oltář, chci v upomínku na tuto návštěvu, již jsem měl štěstí ti učiniti v tomto okamžiku, opakovati tobě dnes zcela tiše, hodně tiše, v tajnosti svého srdce, často, hodně často : „Nejsvětější srdce Ježíšovo, miluji tě; přijď království tvé!“ Ale jsi spokojen s mou láskou, jest tak velká, tak ušlechtilá, jak si to přeješ? . . . Ach, pochybuji o tom, můj dobrý Ježíšku, pochybuji o tom, a ježto je ti všechno možné, protože jsi Bůh, rozmnož tuto lásku v mém srdci a dej mi pro sebe příchyllost tak velkou, tak silnou, jako si přeje tvé nejsvětější Srdce! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Miluji tě, ó Ježíši, miluji tě, ale rozmnož mou lásku!

(Poté zachovej licho po několik okamžiků. Představ si Ježíše stále stojícího před svalostánkem, nabídne mu srdce své a všech Tarsiciů a Benjaminů.)

Prosba. (Vroucně:) Prosil jsem tě již o tvou lásku, můj Bože, ale to není ještě dosti. Jsi tak bohat a já tak chud! Proč bych se bál prositi u tvých nohou? Víím, ač na to nemám právo, že tvá nesmírná bohatství budou moje, přijdu-li pokorně tě o ně poprositi. Nejsi můi Otec . . . můj Bratr? . . . Och, tedy, bratříčku Ježíši, dej všem těm, jež miluji, dej mně, co jest nám nezbytným. Dej mým rodičům pokoj a štěstí, dej jim svou lásku, své světlo, své milosti. Dej těm, kteří již tu nejsou, odpočinek a blaženost bez konce; dej všem, kteří mi dobře činí, své hojné požehnání.

Dej, ať svatá církev, její hlava, biskupové, kněží vítězí nad duchem pekelným; ať má milovaná vlast je víc než kdy jindy královstvím tvého nejsvětějšího Srdce: ať hříšníci se obrátí, spravedliví vytrvají, ať počet Tarsiciů a Benjaminů se zvelečuje ze dne na den, aby tě odškodnili za zapo-

menutí a lhostejnost tolika nevďečných duší; ať konečně já jsem pro všechny, již mne obklopují, pravým „nositelem Boha“. Přijď království tvé, Ježíši, nejen v mé drahé vlasti, ale v celém vesmíru!... Ano, na každém místě a všude a vždy zaznívej ten velký hlas: „Přijď království tvé! Přijď království tvé!“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji tě; přijď království tvé!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svaté Dítě Ježíše, jak rozlévá všechny své milosti, o něž jsi je prosil, na všechny duše, pro něž byly požadovány.)

Poděkování. (Vroucně:) Jak bych byl nevďečným, kdybych ti neřekl, když jsem prosil o tolik milostí, když jsem jich tolik obdržel, s celou vroucností a prostotou své duše: „Díky!“ Ano, díky, můj dobrý Ježíšku, že jsi mi dal naroditi se v křesťanské rodině, kde jsem se naučil tě znáti a milovati...

Díky za všechny ty milosti bez počtu, jimiž jsi naplnil vrchovatě mé mladé srdce, za všechny mé, za všechny ty, za něž jsem tě prosil... Díky za všechna dobrodiní, jež rozléváš v každém okamžiku po celém světě. Díky za všechny milosti, udělené nevďečným, lhostejným. Díky za všechny ty, již ti je nevzdávají!... Díky za tvou lásku, ó Ježíši, za sladké a čisté radosti, jimž dáváš se zroditi v srdcích ti oddaných. Díky, ano, díky za všechna utrpení, jež jsi již rozsíl na dráze mého krátkého života... a za ta, jež tam ještě rozsiješ!... Chci, můj drahý Ježíšku, ti za ně ještě více děkovati než za radosti, neboť vím, že přicházejíce všechna z tvého láskyhodného Srdce, přispějí k mému zdokonalení a tím k mému věčnému štěstí!... Díky, že jsi mne vyvolil, abych byl

jedním z tvých malých „Tarsiciů“. Díky za ty šťastné okamžiky, jež mi bylo dáno prodletí v tvé přítomnosti, v tvé sladké společnosti. Za vše, ze všeho a za všechny, díky, Ježíši, díky!...

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Ó, Ježíšku, můj dobrý „Bratříčku“, díky za všechna tvá dobrodiní.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Padni v duchu na tvář k nohám Božského dítěte, pak opakuj ještě několikrát a velmi pomalu: Díky, Ježíši, díky!)

Modlitba.

(Opakuje se při každé svaté půlhodině.)

(Vroucně:) Sladkost tvé přítomnosti a kouzlo sladkého rozhovoru s tebou dávají mi zapomenouti, Ježíši, že hodina ubíhá, že je třeba se rozloučiti. Opustím tvůj svatostánek, ale odnesu si sladkou upomínku na tebe ve svém srdci, Ježíši. Jak jsi byl ke mně dobrý, ... proto dovol mi poděkovati za to ještě jednou a dříve než se vzdám, dovol mi vyžádati si od tvé lásky novou milost: „obdržeti tvé svaté požehnání“.

Zlatá monstrance nezáří na tvém oltáři, Ježíši, ale cítím tvé Sráce a jeho lásku zářiti za malými dvířky tvého svatostánku. Ježíši, rač žehnati čelu, jež se sklání pod tvým zcela božským a otcovským požehnáním.

Ano, požehnej mi, Ježíši, požehnej ve mně všem, již jsou mi drazí, již tě milují a tobě slouží; oněm, již pláčí, trpí a bojují... Požehnej všem Tarsiciům a Benjaminům, žehnej mé zemi!

Žehnej, Ježíši, všem těm, již jsou ti věrní, těm, již žijí daleko od tebe, žehnej nemocným a umírajícím, duším v očistci; nechť všechny duše, které jsi stvořil, Ježíši, pocífuji účinek tohoto cele božského a cele otcovského požehnání!

Ježíši, odcházím, opouštím tvoji svatyni; ale nejsem-liž „noselem Boha“? Neodejdu přece sám, milovaný Pane, ty půjdeš se mnou, nemám-li býti živoucím kalichem? Ale kalich nespokojuje se uzavíratí tvé nejsvětější Tělo; obíhaje před množstvím klečících, nechává těci na duše božskou krev, jíž jest pln!...

Nemám činiti jako on?... Ježíši, učiň, abych byl kalichem, Ježíši, učiň, abych byl kalichem, vylévajícím život a lásku, jimiž jsi právě naplnil mou duši!... Učiň, abych tě vyzařoval, Ježíši!... Učiň, abych tě vydával, když jsem tě byl dlouho vdechoval!... Nechť tě vylévám na svou rodinu, na své dobrodince, na tvé i své přátele a na své i tvé nepřátele, na všechny, již jsou ti drazí, na všechna utrpení a všechny bolesti, na vše, co je čisté, velké, vznešené a ušlechtilé, na svou zemi, na všechny země katolické a náboženské, na všechny duše a na celý vesmír!...

Ježíši, vyzařuj mou duši a vystupuj z mého srdce!... Na shledanou, Ježíši, na shledanou! Odnáším tvé božské Srdce a nechávám ti své, učiňme výměnu, můj dobrý Ježíši, a ještě jednou požehnej mi, můj dobrý Bratříčku, a na shledanou!

(Třikrát :) Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji tě! Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království tvé!

MĚSÍC ÚNOR:

Ježíš pachole.

Příprava. Přicházím k tobě, můj dobrý Ježíši...
(viz str. 1.)

Víra a klanění se. Ježíši, jest tomu sotva

měsíc, co jsem tě uctíval docela malého, položeného v jeslích, A jaké bylo moje štěstí, že jsem tě tam mohl dlouho pozorovati! . . .

Kde jsi nyní, můj dobrý Bratříčku? . . . Ne-
uvidím tě již v jeslích až za rok? Proč jsi u-
prchl daleko ode mne na tak dlouho? Ale co
říkám? . . . Ne, ne, cítím v tlukotu svého srdce,
že jsi neuprchl, že nejsem sám! . . . Ano, Ježíši,
ano věřím, že Ježíš betlemský je stále tam ve svém
svalostánku, ale vyrostl! . . . Můj dobrý, malý
Mistře, nevidím tě již na trošce slámy ve své víře,
ne, ne, obdivuji a pozoruji tě jako krásné a vzne-
šené pachole, jako svého „velkého Bratra“. Má
víra mně dává viděti tě zahaleného rouškami
bílých hostií, jež tě skrývají, „ideál“, „Vzor“ Tar-
siciův . . . Ježíši, úchvatné pachole, přicházím
vrhnouti se na tvář k tvým nohám a říci ti a ujistiti
tě s veškerým vzletem a veškerou silou své víry:
„Věřím, že jsi zde přítomen, věřím v tebe a kla-
ním se tobě. Klaním se ti, neboť jsi můj Stvořitel
a můj Pán. Nejsi však také můj Bůh? Bůh, jenž
se stal mým Bratrem? Oh! bílé a malé hostie,
uzavřené v zářícím kalichu, vy jste všechny „nosi-
telkami Boha“, „nositelkami Ježíše“. Věřím v to,
můj Bože, ano, věřím v to a klaním se ti ne již
s pastýři a mudrci jako jsem to činil minulý měsíc,
ale klaním se ti s tebou samým, Ježíši, když jsi
byl pachole jako já. V domě své božské matky nebo
pod velkými olivovníky Palestiny nebo v tichu
noci padnuv na tvář před velebností svého Otce,
klaněl jsi se mu jako jeho pokorný a milující
tvor. A toto klanění, jež ti vzdávám a nabízím
v této hodině, spojuji, Ježíši s oním, jež jsi vzdával
svému Otci nebeskému, když jsi byl dítětem
jako já . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání :)

Ježíši pachole, spojuji své klanění s oním, jež

jsi vzdával svému Otci, když jsi byl dítětem jako já . . .

(Nyní zachovej ticho po několik okamžiků. Představ si Ježíše klečícího před oltářem v podobě krásného pacholete.)

Láska. Ježíši, když jsem ti nabídl své klanění, nemám ti také nabídnout svou lásku? Ne, Ježíši, ne, svět a známé radosti nedovedou mne okouzlit a získati mé srdce! . . . Jsem jen dítě, ty to víš, můj Bože; a přece s veškerou moudrostí a upřímností svého mladého věku přicházím složit k tvému oltáři, před tvůj svatostánek, do tvého nejvnitřnějšího, nejsvětějšího Srdce, všechnu lásku, jež naplňuje mé srdce! A kde bylo by lépe v bezpečnosti? . . . Mohl bych nabídnouti je srdci, jež by ho bylo hodnější? Ježíši, dávám je, tobě, ano dávám ti své srdce a všechnu jeho lásku! Své srdce, aby ti šeptalo a to až do mé příští návštěvy, pokud to bude možné: „Ježíši, miluji tě, Ježíši, nauč mne milovati jen tebe a pro tebe!“

Ježíši, vím, že ten, kdo má tajemství „lásky“, má vše; že ten, koho miluješ a jenž tebe miluje opravdově, je bohatší než největší mocnáři země. Ale jsem-li jist, že tě miluji, ó Ježíši, jako jsem jist, že jsem tebou milován, . . . že tě miluji, jak to zasluhuješ, jako si to přeješ? Ach, nemohu to já sám, ale s tvou pomocí, s tvou podporou, nemohu-li všechno? Silný touto myšlenkou a důvěruje v ní, přicházím ti říci, ó můj Bože, co má svatá Matka Církev ti opakuje vždy ku konci svých modliteb: „Skrze Pána našeho, Ježíše Krista“. Ano, Ježíši miluji tě; ale nemiluji tě svým lidským srdcem, tak často chladným a nestálým, ale miluji tě tvým vlastním Srdcem, Ježíši, jako jsem se klaněl tvými vlastními klaněními“.

„Miluji tě, Ježíši, ano miluji tě, ale tvou láskou!“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Ježíši, miluji tě svou vlastní láskou za sebe
a za celý svět!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše, stále
klečícího u oltáře a jdi v duchu pokleknouti zcela liše vedle
něho a zůstaň tam po několik okamžiků.)

Prosba. Můj Bože, jsi ve svém svatostánku
jen pro nás a v tomto okamžiku nemohu-li říci,
že jsi tam pro mne? . . . Ty jsi předvídal, očeká-
val mou návštěvu a ty mne nenecháš odejít,
vím to, Ježíši, aniž mi udělíš se svým požehnáním
své milosti a svou přízeň. Můj velký Bratře, slyš
mé prosby, dej na ně dobře pozor, o Ježíši, a pak
rač je vyslyšet; shledáš-li je dobrými a užiteč-
nými k mé spáse, ke spáse všech těch, již jsou mi
drazí, všech těch, za něž chceš, abych tě prosil . . .
Ježíši, duše bloudí, běží za dýmem radovánek,
falešným jassem bohatství a cti a tvé svatostánky
jsou opuštěné! . . . Smiluj se nad těmito ubohými
dušemi, Ježíši, i dej, ať září jejich očím nepřirov-
natelná krása tvého nekonečného kouzla, nesma-
zatelná věčnost tvé lásky, dej ji sladce cítiti našim
srdcím unaveným a pohmožděným klamnými záli-
bami tvorů! Ježíši, slituj se nad srdci dětí jako
já, jež žijí daleko od tebe ve hříchu, zapomínající
tvého jména. Slituj se nad těmi, již neměli ještě
štěstí býti u prvního svatého přijímání a cítiti na
svých rtech líbeznou sladkost „První hostie“. Ježíši,
v mé milované vlasti vzbud' četný voj malých Tar-
siciů a Benjaminů, již tě ponесou do domovů, kde
tvé svaté jméno nebylo nikdy vysloveno, nebo kde
již dlouho nebylo vzýváno! Ježíši, ty miluješ ty
ubohé duše, ačkoliv ony tě nemilují. Tož slituj se
nad nimi; dej se poznati, Ježíši, a až tě poznají,
nebudou moci tě nemilovati! . . . Za všechny své,
za všechny ty, za něž tě mám prositi, žádám tě
o tvé milosti, tvé osvětlení, tvé požehnání, Ježíši!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání :)

Ježíši, dej se poznati od těch, již tě neznají,
dej se milovati těmi, již tě nemilují!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše rozlévajícího zvláště své milosti a svou lásku v srdce dětí.)

Poděkování. Ježíši, ty nemiluješ nevděčníky, o tom svědčí slova tvého svatého evangelia. „Všichni“, řekl jsi jednou, když jsi byl rozlil na nešťastníky svou lásku a své milosti, „všichni nebyli-liž uzdraveni?“ Ježíši, v přítomnosti tvého nejsvětějšího Těla, před touto svatyní uzavírající tvou Velebnost nestvořenou, cítil jsem jako malomocní tvého evangelia, sílu tvé lásky přecházeti v svou duši a malomocenství svých hříchů mizeti dotekem takové lásky! . . . Ne, Ježíši, ne, nebudu nevděčníkem, . . . a se vším rozmachem své vděčnosti a lásky, řeknu ti a znovu zvolám: „Díky, můj Bože, díky, za tvá nesčetná dobrodiní!“

Díky, můj Bože, za všechna ta, jež jsi mi udělil od té doby, co jsem na světě; díky za ta, jimiž jsi zahrnul mé milované rodiče. Díky, ó, Ježíši, za všechny milosti, jež řinouce se z tvého láskyhodného srdce, rozlily se hojně na duše, jež jsou ti drahé, na všechny ty, za něž jsem tě prosil.

Za všechny tvé dary, za všechna tvá dobrodiní, za všechnu tvou přízeň, díky, můj dobrý Ježíši, díky, díky!

(Tříkrát Otčenáš, tříkrát Zdravas, tříkrát toto vzývání:)

Díky za mne můj dobrý Ježíši, stejné díky za ty, kteří ti je nevzdávají.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše v jeho svatostánku. Přiblíž se blízoučko k dvírkám a zašeptej vícekráte pomalu, velmi pomalu: „Díky Ježíši, díky, Ježíši!“)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti atd. (viz str. 6.)

MĚSÍC BŘEZEN:

Ježíš a svatý Josef.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ó, Ježíši, nepřicházím dnes samotén obětovati ti svá klanění, horoucí vzlet své víry.

Není-li tento měsíc věnovaný tvému dobrému pěstounu, svatému Josefu? A tento dobrý pěstoun, není-liž také mým? . . . Jak musela být četná a vroucí jeho klanění se! V tichu nočním, když jsi sladce odpočíval na svém skromném lůžku, tento dobrý pěstoun, padnuv na tvář k tvým nohám, musel ti vzdávali poctu svých nejžhavějších jakož i nejstálejších klanění se . . . V jeho milované společnosti, můj dobrý, malý Mistře, přicházím ti nabídnout oddanost (úctu) své víry, svých klanění, své lásky, své vděčnosti! . . . Ó, Ježíši, skutečně přítomný v této svatyni, kladu se k tvým nohám ve spojení s Oním, jenž po dlouhá léta ti nabízel svá zbožná a milující klanění! . . . Klaním se ti, ó Ježíši, s tvým dobrým pěstounem, svatým Josefem. Klaním se ti, protože věřím, vím, cítím, že žiješ zcela blízko mne . . . docela vedle mne. Ó, Ježíši, přítomný v tomto svatostánku, ale přítomný také v mém srdci, tak jako tvá milost a láska je naplňují, klaním se ti! . . . klaním se ti! . . . Ježíši skutečně zde přítomný, klaním se ti! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Klaním se ti, Ježíši, přítomný ve všech proměněných hostiích a ve všech srdcích, kde vládne tvá láska.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svatého Josefa, klanějícího se spícímu božskému Ježíši, a připoj svá klanění k jeho.)

Láska. Miluji tě, Ježíši! . . . Ponechej mému srdci potěšení a radost říci ti to a znovu ještě říci! . . . Ano, miluji tě, miluji tě, Ježíši!! . . .

Můj dobrý otče, svatý Josefe, ty, který jsi tak miloval svého přijatého syna, Ježíše, ty, který v nebi musíš ho ještě tolik milovat, nauč mne, pomoz mi milovati ho tak, jak on si to přeje a chce být mnou milován! . . .

Ježíši, milovati tě, jest pozemské štěstí a radost, jako to bude radost a štěstí nebeské. Dej mi okusiti toho štěstí, tak jako jsi je dal okusit svému drahému pěstounu, svatému Josefu! . . . Ježíši, chtěl bych tě mít, jako on tě měl . . . radovat se z tvé laskavé přítomnosti, jako on sám se z ní radoval. Ale vím, že abych si zasloužil štěstí tě vidět, okoušet sladkost tvé lásky, musím milovati andělskou cnost.

Neřekl jsi Ježíši: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou*“? Prosím tě, abys mi dal tuto čistotu, která uchvacuje tvůj zrak a přitahuje tvou lásku! . . . ó, nejkrásnější z lidských dětí, ty, jehož srdce bylo a bude vždy nejvíce milující, protože bylo nejčistší, sděl se mnou svou čistotu, aby mé srdce, zaujato tak krásnou cností, mohlo se radovati z tvého pohledu a píti dlouhými doušky tvou svatou a opojnou lásku.

(Tříkrát Otčenáš, tříkrát Zdravas, tříkrát toto vzývání:)

Ó, Ježíši, miluji tě; miluji tě; miluji tě!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svatého Josefa milujícího Ježíše jako Serafín v nebi.)

Prosba. Ježíši, jak jsi ke mně dobrý! . . . Vidím tě nakloněného přijímati všechny mé prosby: proto chci ti je, můj dobrý Mistře, dopodrobna vypočítat! . . . Za všechny, již tě milují, za všechny, jež já miluji, za mne samotného, Ježíši, dovol, abych se dnes modlil a tě poprosil, abys dal rozkvést v nás všech cnostem, jež zářily v duši tvého

dobrého pěstouna, cnostem, které ještě dnes ozařují jeho čelo nepřirovnatelným leskem! Ježíši, rád otevru tvé svaté evangelium, abych rozjímal o tvých vlastních slovech: „*Proste a bude vám dáno.*“

Kleče u tvých nohou, prosím tě o tuto lásku svatého rozjímaní, která musí nás vésti, jako vedla tvého dobrého pěstouna, k nejdůvěrnějšímu a a nejdokonalejšímu spojení s tebou. Svatý Josef žil v Nazaretě, po tvém boku, ale oč byl jeho život vnitřní, jeho život cele ve spojení s tebou, ještě intensivnější než onen přirozený, který dával bítí vašim srdcím v souzvuku!...

Můj dobrý otče, svatý Josefe, nauč mne žítí s Ježíšem, jako ty sám jsi s ním žil! . . .

Pros za mne, za všechny duše povolané k dokonalosti, za tajemství vnitřního života, onoho skrytého života v Ježíši a s Ježíšem! . . . Když se budete dva modlití, řekl jsi ještě, vyslyším vaši modlitbu!

Ježíši, nejsem sám, prosím spolu s tvým pěstounem a svým. Slyš nás, Ježíši, vyslyš nás a dej mi, dej všem duším, jež tě milují plnost onoho života cele svatého, cele božského, jenž prýští z tvého božského srdce.

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Ježíši, dej nám rozumět, dej nám okoušet štěstí žítí s tebou v důvěrnosti.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše skutečně přítomného ve svém srdci, je-li toto ve stavu milosti.)

Poděkování. Předobry Ježíši, díky! Díky za ona dobrodiní bez počtu, jež od mého nejútlejšího dětství neustala se vylévatí v mou duši! Díky za tuto živou víru, již jsi naplnil mé srdéčko! Díky za tvou velkou lásku, Ježíši, již, bez počtu se ti zalíbilo rozlívati v mém srdci. Díky, že jsi mne vyvolil mezi tolika dětmi, abych byl malým

Tarsiciem, abych já, tvůj zcela malý tvor, tě odškodnil slabou měrou svých prostředků za zapomenutí a nevděčnost tolika srdcí, jež žijí daleko od tebe! . . . Díky, Ježíši, že jsi mi dal ve svém dobrém pěstounu, svatém Josefu mocného přímluvce, oporu a jistého vůdce! Doufám, že bude mít pro mne trochu oné něžnosti, trochu oné otcovské starostlivosti, kterou měl pro tebe, když tě maloucké dítě, vyrval zuřivosti Herodově a ochránil tě co nejlépe od krajní drsnosti chudoby! . . . Nejsem-liž tvůj malý bratr, řekni, můj Ježíši a ty můj starší bratr? . . . Nemá býti tedy všechno mezi námi společné? . . . Protože ty jsi mně dal všechno, protože jsi mně dal často sebe samého, nemám já také pokusit se činit pro tebe všechno, co ty pro mne ode dávna činíš? . . . Díky, díky, Ježíši, že jsi mi dal svého dobrého otce; já zase ti dám svého: střež ho u sebe, střež ho pro sebe! Vráťím ti stejně všechno, všecko, co jsi mi dal, abychom to mohli užívat spolu, můj láskyhodný, můj předobry, můj božský, velký bratře! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Díky za všechno, co jsi mi dal, Ježíši; dej, abychom toho užívali spolu! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Snaž se vzpomenouti si na milosti, jež jsi obdržel tento týden, měsíc, rok . . .)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (viz str. 6.)

MĚSÍC DUBEN:

Ježíš Spasitel a Vykupitel.

Příprava Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, to jsem já! . . . poznáváš mne? Přišel jsem posledně prodletí svou

půlhodinu malého Tarsicia u tvých nohou a vracím se dnes se stejným nadšením, se stejnou láskou! Přicházím ti pošeplati, neboť ty mne slyšíš, že ano, i když mluvím docela tiše? Ježíši, věřím v tebe, vím, že jsi skutečně v tomto svatostánku a jestliže lampička svatyně se pomalu stravuje, jest to proto, aby nám řekla svým němým jazykem: Klaním se Ježíši, skrytému pod způsobou eucharistie; čiň jako já: klaň se mu a nechť tvoje mladé srdce hoří a se spaluje mým příkladem pro Něho! . . .

Ježíši, rudá lampa je nevědomá, malá lampa nedoví se nikdy, že jsi jejím tvůrcem; ale já to vím! Víím ještě více než to, Ježíši! . . . Ano, vím, že se nespokojuješ být jen mým Stvořitelem a Bohem, ale že jsi chtěl být také mým Vykupitelem, Spasitelem.

Ó, Bože Spasiteli! skládám k tvým nohám úctu své víry, slabou daň své chvály a svého klanění se! . . . Klaním se ti, Bože Vykupiteli se všemi anděly, kteří po dobu třicetitří let, jež jsi byl prodlen na zemi, byli zvláštním způsobem tvými služebníky a svědky tvých utrpení a bolestí, . . . se všemi těmi, již v poušti ti sloužili a se ti klanili, . . . s oním, jenž chvějící se rukou podával ti hořký kalich v jeskyni getsemanské! . . . Ježíši, že nejsem také já andělem, abych se ti mohl klaněti a zvláště tě potěšiti! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Klaním se ti, Ježíši, můj Spasiteli a Vykupiteli, a věřím, že jsi zde přítomen.

(Tiché rozjímání. Viz Ježíše v jeskyni agonie, v jeho vězení, na cestě Kalvarské.)

Láska. Láska, říkalo se vždy, volá lásku. A kde, Pane Ježíši, bych se s ní spíše setkal než v tomto svatostánku? Ó, Ježíši, síla tvé lásky vedla tě až k pošetilosti a to k pošetilosti kříže! To pro

mne, abys mi dokázal svou lásku, nesl jsi dřevo kříže na strastnou Kalvarii! Pro mne, padaje pod tíží svatého dřeva, snášel jsi bez naříkání, a dokonce s láskou, zběsilost, zuřivost, ukrutnost svých hrozných katů! . . . Pro mne, olcopen o své roucho, šeptal jsi ve svém toužebném nářku: „Žízním!“ . Ó, Ježíši, tato slova, pronesená před tolika stoletími, dotkla se mého srdce! . . . Ježíš žízní! Ježíš více než dříve žízní, vždycky žízní, . . . žízní, . . . a po čem, po kom, můj Bože, . . . žízní po lásce! . . .

Ježíš miluje, miluje bez míry, neboť jeho božství nemůže býti měreno nebo ohraničeno! . . . Ale Ježíš chce v odplatu býti milován, . . . milován vši silou našich srdcí! . . . Žízní, . . . žízní po lásce! . . .

O, Ježíši, že bych slyšel tvůj nářek a znal příčinu tvých bolestí a že bych zůstal bezcitný, . . . studený, . . . bez lásky? . . . Ne, ne, vřele milovaný Ježíši! Ó, kéž by žízeň, jež tě mučila na Kalvarii, mučila také mé srdce! Jako ty, Ježíši, a pro tebe chci také já žízniti. Žízniti po tobě, po tvé lásce, jako ty jsi žíznil po mně; žízniti za tebe, žízniti za všechny duše, jež nikdy neslyšely tvůj božský nářek! . . . Žízniti po duších, abych ti mohl říci, když jsem ti je byl vybojoval: „Pij, můj Pane a můj Mistře; pij, já ti je přináším; pij jejich lásku a jejich lítost, když jsi píval jejich pohrdání a zradu! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, dej, ať žízním po tvé lásce jako ty jsi žíznil po mé! . . .

(Tiché rozjímání na chvíli. Viz Ježíše na kříži a slyš ho šeptati tiše: „Žízním!“)

Prosba. Ježíši, oč tě poprosím dnes? Dovolím si, jestli chceš, dobrý Mistře, opakovat s jedním z tvých vyvolených: „Ježíši, buď mi Ježíšem a spas

mne!“ Památka tvého bolestného utrpení, vzpomínka na tvou smrt, pohled na tvůj kříž, všechno, Ježíši, mne pudí přitisknouti se k tobě, abych ti opakoval s veškerým vzletem svého srdce, s veškerou vroucností své lásky: „Ježíši, buď mi Ježíšem!... Buď mně, buď nám Ježíšem a spas nás!“ Zachraň nás před nejstrašnějším a nejděsnějším zlem: hříchem, jenž usmrtiv naše duše, stoupá ještě k nebi, kde vniká do tvého svatostánku, aby tam obnovil dlouhou řadu tvých božských bolestí a smrtelných úzkostí! . . .

Zachraň nás před onou hroznou lhostejností, jež ochromuje tvou lásku, tvé působení v duších.

Zachraň nás před hustými temnotami, jež, zastírajíce pomalu srdce, konečně je zpronevěřují sladkým paprskům tvého Božského Srdce! . . . Zachraň nás před ustavičnou chladností, jež by nakonec zledověla a nechala bez života naše chudé a slabé srdce! . . . Zachraň nás před stále rostoucími přílivy bezbožnosti, jež by chtěly zaplaviti duše a ponořiti je ve svůj bouřlivý protiproud. Zachraň, Ježíši, zachraň nás před vším, co může nás připravit o tvou lásku a milost; před vším, co může zatemnit jasnost našeho ducha a čistotu našich srdcí! . . . Ježíši, před vším zlým zachraň nás, vysvobod' nás! . . .

(Tříkrát Otčenáš, tříkrát Zdravas, tříkrát toto vzývání:)

Ježíši, buď mi Ježíšem, zachraň mne! . . .

(Tiché rozjímání několik minut: Viz Ježíše obětujícího se každodenně bezpočtukrát, aby spasil i ty, již ho neznají! . . .)

Poděkování. Ježíši, jsem poděšen, myslím-li na nespočetné množství duší, jež svou vlastní vinou neokusí ani sladkosti tvého jména, ani jeho blahých dobrodiní! . . . Jaká musí být má vděčnost a uznalost, přemýšlím-li, že bych mohl patřiti k tomuto množství! . . . Ale ty jsi to nechtěl! . . . Když jsi plakával ve svých chudých jesličkách, Ježíši, myslil

jsi na mne, díky! . . . Když jsi se unavoval v dílně sv. Josefa, myslel jsi také na mne, můj Ježíši, díky. Když jsi procházel judská a galilejská městečka, abys v nich kázal své evangelium a uzdravoval duše a těla, měl jsi mne před očima, můj Ježíši, díky. Když jsi snášel svá krutá utrpení a když, ukřižován na velkém kříži, jsi nechal splynout se svých umírajících rtů tato poslední slova: „Otče, v ruce tvé poroučím duši svou“, Ježíši, ještě na mne a vždycky na mne jsi myslel! Můj Ježíši, díky! . . . A v tomto okamžiku, skryt v tomto svatostánku, není-liž pravda, že na mne, zajisté na mne myslíš, . . . můj Ježíši, díky! . . . Díky že jsi mi dovolil, abych pocífoval všechnu působivost a všechnu sílu tohoto slova, přicházejícího s nebe: „Ježíš“. Ano, Ježíši, ty jsi byl až do této chvíle mým „Spasitelem“ a jistě jím budeš a vždycky jím budeš, ó, můj Ježíši, díky! . . .

Díky, že jsi mně dal poznat všechnu něžnost a všechnu moc tvého svatého jména. Zvláštní díky za to, že jsi mi dovolil užívatí ho jako štítu k odrážení jedovatých kopí pekešného ducha. Za tvůj život a za tvou smrt, za tvé utrpení a za tvou lásku a za všechno, co máme od tebe, díky, můj dobrý Ježíši, díky.

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání :)

Díky, Ježíši, že jsi nás spasil; že jsi nás vykoupil! Nejsvětější Srdce Ježíšovo, věřím v tvou lásku ke mně!

(Tiché rozjímání chvilku. Mysli na to, čím bychom se stali, kdyby Ježíš nebyl přišel nás vykoupit!)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (viz str. 6.)

MĚSÍC KVĚTEN:

Ježíš a Maria, naše matka.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, nejsi i v nebi šťastnější v tomto požehnaném měsíci? Jest to měsíc Marie, tvé dobré matky a mojí též! . . .

Jak jsem šťasten, že jsem přišel k tvým nohám ti o ní hovořit, že jsem přišel v její laskavé společnosti nabídnout ti svá klanění, opakovat svou lásku, přednést své prosby a svá poděkování! Maria, má dobrá a něžná matko, řekni Ježíši, že věřím v jeho přítomnost na všech místech země! Ano, zajisté zde, v tomto svatostánku, žije tentýž Ježíš, jenž žil v Nazaretě! Jest to týž Ježíš, jenž ti řekl jednoho dne poprvé: „Matko“. Věřím to! Věřím, ano, věřím, že jest to onen Ježíš, týž Ježíš, jenž s výše svého kříže ukazuje ti svatého Jana a všechny lidi, všechny Tarsicie a všechny Benjamíny v jeho osobě, ti řekl: „Ženo, hle, syn tvůj!“ Ježíši, jsem přece skutečně syn tvé matky a Maria jest mou matkou jako jest tvou! Ó, Maria! má matko, půjč mi své srdce, abych se klaněl tomu, jemuž ty jsi se klaněla v jeho jeslích a ve svém příbytku, na jeho apoštolských cestách a na kříži. Na všech místech a všude tvá klanění, matko, ho následovala a provázela! Ať tohoto dne přijdou spojití se s mými, aby je doplnila, přetvořila, aby jim dala ono něco skoro božské, co vytéká z tvého srdce, má matko! . . .

Ježíši, nabízím ti, dávám ti, abych nahradil chladnost svých klanění, vroucí klanění tvé svaté matky! . . . Maria, řekni Ježíši, že se mu klaníš, že ho chválíš ve mně a za mne! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, klaním se ti a chválím tě s Marií a skrze Marii.

(Tiché rozjímání po několik okamžiků. Viz Marii klanějící se Ježíši v jeslích a na kříži!)

Láska. Ježíši, kdo tě lépe miloval než Maria!... Kdo také více než ona znal nekonečné něžnosti tvé božské lásky! Též já, tento měsíc, jsem nehledal jiný vzor, neprosil jsem o jiného mistra... Marie, má svatá a božská matka, chceš pomoci ubohému dítěti, jež chce, touží milovati svého Boha z celého srdce? ... Marie, nauč mne milovat Ježíše tak trochu, jako ty jsi jej milovala sama... Maria, má matka, Maria, dovol mi čerpati z tvého srdce Choti, Panny a Matky, plamen oné vřelé lásky, jež bez ustání tě stravovala pro toho, jehož jsi nazývala svým chotěm, svým Bohem, svým synem! ,matko krásného milování! Matko zvláštní oblíby! Matko, jež zmíráš láskou, dej mému ubohému srdci trochu svého svatého žáru,... dej mi, matko, milovati Ježíše, jako ty jsi ho milovala... Nemůže se říci o tobě, jako se říká o Ježíši, že jsi milovala až k pošetilosti kříže? Nebyla jsi tam, stojící, pijíc dlouhými doušky pošetilost lásky, jež pomalu stravovala Toho, jehož jsi milovala víc než sebe?

Matko, ty jsi se zúčastnila jeho bolesti a jeho smrti; neboť, není-liž zemřítí mysticky, jsme-li přítomni dlouhému utrpení, pak smrti bytosti něžně milované? A to jest ona vznešená pošetilost, pošetilost lásky, o níž tě prosím, matko. Nabídni ji sama Ježíši za mne, řekni mu výmluvně, že dychtím ho milovati, že ho miluji ve skutečnosti s tebou a tebou, dobrá matka, a tudíž tolik jako ty!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, miluji tě, ano, miluji tě v Marii, s Marií a skrze Marii.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Marii, stojící u nohou kříže.)

Prosba. Ježíši, skrze Marii a s Marií obracel jsem se dnes k tobě se všemi svými prosbami a jsem si jist, že vidíš, jaká je má důvěra, jist předem, že budu vyslyšen! . . . Má matko, smím prositi Ježíše o něco jiného, než o to, co by přispívalo zároveň k tvému štěstí a k slávě samotného Boha?

Které jsou tedy, matko obdivuhodná, matko nepřírovnatelná, které jsou to tedy cnosti, jež září s takovým leskem v tvé přesvaté duši? Není to čistota, pokora? . . . Ach, cnosti drahé srdci Ježíšovu, cnosti, jež záříi jste neporovnatelným leskem v srdci mé božské matky, buďte též drahými cnostmi mému srdci, cnostmi, jež porostou a pokvetou v mé duši! Ježíši, dej mi, dej všem malým Tarsiciům a drahým Benjaminům onu panenskou čistotu, jež učinila ze srdce tvé božské matky nepřírovnatelnou lilii a první svatostánek světa! . . . Jako ona, Ježíši, musíme tě dáti, musíme tě donéstí těm, již tě neznají.

Ach, dej naší duši bělost této lilie, uprostřed trnů! . . . Neposkvrněnou bělost panenské duše tvé přesvaté matky! . . . Učiň nás účastny její hluboké pokory! . . . Jestliže její čistota ti dala sestoupit s nebe, její podivuhodná pokora tě ubytovala v ní a blíže ní. Marie, královno panen! ó, má matko! . . . vzore nejdokonalejší pokory, řekni Ježíši, aby naplnil všechna srdce Tarsiciů touto překrásnou a všemohoucí cností! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, dej mi Marlinu čistotu, dej mi její nepřírovnatelnou pokoru.

(Tiché rozjímání po několik okamžiků. Viz Svatou Pannu v chrámě a v Její skrovném domku v Nazaretě.)

Poděkování. Má matko, když jsi mi byla půjčila své srdce, abych se klaněl Ježíši, abych

miloval Ježíše, nechceš mi je ještě půjčiti, abych mu poděkoval? Má dobrá matko, přijď, poď mi pomoci, nauč mne chválit, poděkovat Ježíši! . . . Potom, se mnou a pro mne, opakuj mu svůj chvalozpěv a své díkůvzdání! . . .

„Velebí duše má Hospodina a zaplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém, že vzhlédl na ponížení své služebnice: neboť hle, od této chvíle blahoslaviti mě budou všechna pokolení, protože veliké věci učinil mi ten, jenž jest mocný; jeho jméno svaté a jeho milosrdenství od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí. On učinil mocné věci ramenem svým: rozptýlil pyšné smýšlením srdce jejich, sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké. Lačné naplnil dobrými věcmi a bohaté propustil prázdné. Ujal se Israele, služebníka svého, aby byl pamětliv svého milosrdenství, jakož mluvil k otcům našim vzhledem k Abrahamovi a potomstvu jeho na věky. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož byla na počátku, i nyní i vždycky na věky věkův.“

Díky, dobrá a svatá matko, díky! Až mé ubohé srdce, bezmocné, aby tlumočilo svá uznání, nebude vědět, jak by vyjádřilo všechny city vděčnosti, jež se v něm stlačují, v oněch chvílích, přijď, milovaná matko, přijď mi pošeptat: „Učiň jako já, padni na tvář před božskou velebností, klaň se a pak zpívej můj Magnificat. Zazpívám jej s tebou a pro tebe.“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Velebí duše má Hospodina a duch můj zaplesal v Bohu Spasiteli mém.

(Tiché rozjímání. Viz Svatou Pannu děkující Bohu za všechny milosti a připoj naše poděkování.)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (Viz str. 6.)

MĚSÍC ČERVEN: Nejsvětější Srdce.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, Ježíši, s jakou láskou, s jakou netrpělivostí jsem očekával tento měsíc tak drahý mému srdci, . . . tento měsíc zasvěcený, věnovaný tobě, Ježíši, měsíc tvého nejsvětějšího Srdce! Láskyhodné Srdce mého Ježíše, padám před tebou na tvář a kořím se ti v tvé laskavé a svaté přítomnosti! Ano, věřím, že tvé veliké svátostné Srdce bije jednou z nejvroucnějších lásek za těmito dvířkami tvého svatostánku. Ano, věřím, že tento zcela božský tlukot, jenž skoro dvacet století nepřestal dávat tlouci tvému tělesnému Srdci, že byl všečen a jest všečen pro mne, ano, zcela pro mne! Jest to již tak dávno, Ježíši, co toto srdce lidské, tvé Srdce Boha-člověka, ve všem tak podobné našemu, tlouklo poprvé v přítomnosti ušaslých andělů!, . . . A od té doby tito nebeští duchové nepřestávají rozjímati o tomto zázraku! . . . O Srdci božském, bijícím láskou k svému malému a často, žel, nevděčnému tvorů! Ježíši! ó nejsvětější Srdce, věřím, ano všechno to věřím! . . .

Ale, není tvé Božství vždycky přítomno tam, kde jest tvé lidství? Jest to tedy srdce Boha, ale Boha-člověka jako já a pro mne, jež bije v tomto okamžiku v souzvuku s mým! Věřím v to, Ježíši, ano, věřím v to! . . . a skláněje své čelo a pokoruje svého ducha v tvé svaté a božské přítomnosti, ó božské Srdce, Srdce mého Ježíše, klaním se ti! . . . klaním se ti, . . . klaním se ti ve spojení se všemi dušemi, jež se ti klaněly a budou klaněti po věky, ve spojení s Marií, tvou

božskou matkou; ve spojení, ó Ježíši, dovolíš, abych ti to řekl, . . . ve spojení s celou Nejsvětější Trojicí se ti klaním, Srdce Ježíšovo, klaním se ti! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Svátostné Srdce Ježíšovo, věřím, že jsi skutečně přítomno v tomto svatostánku a klaním se ti! . . .

(Přestávka. Viz Ježíše ve svatostánku, odhalujícího nám své Božské Srdce.)

Láska. Ježíši, Ježíši, tlukot lásky tvého božského Srdce přišel, aby mi opakoval, jak jsi mne miloval a jak mne ještě miluješ. Zdá se mi, že slyším tvůj sladký hlas, vystupující z tohoto svatostánku, jenž mi říká s nemenší láskou slova, jež slyšela druhdy milovaná učednice tvého Srdce, svatá Markéta Marie: „Vyvolil jsem tvou duši, aby byla mým nebem odpočinku na zemi, a tvé srdce aby bylo trůnem mé božské lásky!“

Můj Bože, zajisté na mne obracejí se podobná slova. Ježíši, ano, pojď, pojď v mou duši, abys v ní našel svou rozkoš! Pojď v mé srdce a jeho slabá láska pokusí se ukrýti je před pohrdáním a nevděkem lidí! Ježíši, ty mne miluješ, cítím to, vím to, a abych ti poděkoval za takovou přízeň, učin, abych též já tě miloval, ó Ježíši, tě miloval, tě miloval! . . . Ó, řekni mi, co chceš, abych činil? . . . „Mé božské Srdce jest tak náruživě láskou k lidem, že nemohouc již udržeti v sobě plameny své vroucí lásky, musí ji rozšiřovati tebou. Jest třeba, aby se jim projevilo, aby je obohatilo těmito drahocennými poklady, jež ti odhaluji a jež obsahují potřebné milosti k jich vyproštění z propasti záhuby.“ Rozumím ti, můj milý Mistře, ty nechceš, abych si ponechal pro sebe tyto nekonečné poklady něžnosti a lásky! . . . Nejsem-li v pravdě

„Tarsiciem“, „nositelem Boha“? A kdo nosí Boha, nosí také jeho Srdce . . . Svě Srdce, Ježíši, své Srdce, je samotné, chceš dát, poskytnout těm, již tě nemilují . . . , těm, již žijí tebe vzdáleni! . . .

Rozuměje tvému nesmírnému přání, až načerpám tvou lásku, až ji dlouze vdechnu, půjdu dát ji srdcím zledovělým lhostejností; půjdu ji rozšiřovat v duše, jež hřích ochromil nebo zabil. Dej, Ježíši, dej mi svou milost, vroucí plameny své tak čisté lásky, a já je dám, ponesu je, rozleju na všechny ty, jež jsi miloval až k pošetilsti . . . až k pošetilsti Kalvarie a svatostánku! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Budiž milováno všemi srdci Božské Srdce Ježíšovo! . . .

(Krátká přestávka. Viz Srdce Ježíšovo, obklopené plameny hořící lásky k nám.)

Prosba. Oč smím tě prositi, Ježíši, v tomto požehnaném měsíci, ne-li o lásku a cnosti, jež naplňují a přetékají tvé božské Srdce? . . . Ježíši, s veškerou věrou, s veškerou důvěrou a s veškerou vroucností své duše ti volám: Dej mi, dej nám lásku, dej nám svou lásku! . . . Ježíši, tichý a pokorný Srdcem, učiň srdce naše podobna Srdci svému. Čteme v Následování: „Můžeme se přiblížit k výhni, aniž bychom nepociťovali nějaké horko?“ A, může být žhavější výheň, oheň více spalující, než ohniště tvébo božského Srdce? . . . Jest jen láska; proto by nedovedlo dáti nic jiného žádnému srdci, jež se k němu přibližuje. Srdce mého Ježíše, dej mi svou lásku; Srdce Ježíšovo, proměň mne, přetvoř mne v lásku silou svou! . . . Učiň, abych také já byl jen láskou! . . . Potom, nauč mne, protože ty sám se nabízíš za mistra a vzor, nauč mne býti tichým a pokorným srdcem, jako jsi byl ty sám, ó Ježíši!

Jest to všechno? Ne, můj milý Mistře; žízeň po lásce, jež tě trýzní, trýzní také mou duši a pro tebe, Ježíši, pro tebe žízním po lásce . . . po veliké lásce, . . . po lásce, již bych mohl ti dáti, odevzdati úplně a bez výhrady! Přijď království tvé, Ježíši, přijď království tvé! . . . Tvá nesmírná láska rozlej se do všech duší, zapal všechna srdce! . . . Tvoje Srdce, ó Ježíši, jako triumfátor vejdi vítězně do všech srdcí, jež bijí, protože ty to chceš, protože ty jsi jim sdělil život . . . Ježíši, vládni mým duchem a mým srdcem, vládni mými činy a mými náklonnostmi, vládni všemi srdci Tarsiciů a Benjaminů, všemi srdci těch, jež miluji. Vládni ve středu všech rodin a všech společností. Vládni všemi královstvími a kraji . . . Vládni, božské Srdce, vládni celým vesmírem! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji tě z celého srdce, přijď království tvé!

(Krátká přestávka. Viz Ježíše navštívivšího a obývajícího váš domov, jako to činíval v Bethanii.)

Poděkování. Milující a dobrý Ježíši, díky! Díky za tento jedině hodný dar našich tužeb; za tento dar, vyšší než všechny ostatní, neboť je všechny uzavírá! . . . Díky, Ježíši, díky za dar tvého Nejsvětějšího Srdce! . . . Když na vrcholu Kalvarie kříž nesl již jen tvou božskou mrtvolu; když jsi byl mrtev, mrtev z lásky k nám; když jsi nám byl dal všechno: svou čest a svůj život, svou krev až do poslední krůpěje, svou svatou a božskou matku; když tvá rozpiatá náruč nás zvala, abychom přišli se do ní vrhnout s důvěrou a bez bázně; nenáleželo-li všechno nám, vskutku nám, Ježíši? . . . Ne, ještě ne! . . . Tvá ohromná touha dokázati nám svou lásku nebyla ještě úplně nasyčena! . . . Všechna tvá božská krev nebyla ještě

prolita . . . Ježíši, Ježíši, Ježíši předobry k nám, nebyli bychom nikdy pochopili všechnu sílu a všechnu něžnost tvého božského Srdce, kdyby navečer tvé smrti kopí nebylo otevřelo navždycky pramen této ohromné lásky! . . . Nikdy nebyli bychom pochopili, kam až sahala pošetilost této lásky, kdybys po sedmnácti stoletích, vyssát touže láskou, nebyl opakoval, s hrudí v ohni a Srdcem zapáleným, vícekrát Marii Markétě, své zbožné milovnici: „Viz, ano viz, Srdce, jež tolik milovalo lidstvo!“ A před tímto Srdcem, vždy tak milujícím a žíznícím po lásce, padaje na kolena opakuji s veškerou láskou, jíž je schopno mé ubohé srdce: „Díky, díky, Ježíši, že jsi nám dal, že jsi nám daroval své vlastní Srdce!“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Díky, Ježíši, že jsi nám daroval své vlastní Srdce! . . .

(Krátká přestávka. Viz v nebi svalé duše, jež zde nejvíce milovaly nejsvětější Srdce, skryty a zrácející se v tomto božském Srdci.)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (viz str. 6.)

MĚSÍC ČERVENEC:

Nejdrahocennější krev Ježíšova.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, věřím, že jsi opravdu přítomen ve Svátosti své lásky! . . . Věřím, že v maličké hostii, jež tě obsahuje, žiješ tak skutečně, jako jsi žil v Judsku nebo v Galileji; jako žiješ v této chvíli ve svém krásném nebi!

Věřím v to! Věřím, že božská krev, jež obíhala tvými žilami třicet tři léta, obíhá ještě a bude obíhati až do skonání světa v tvém nejsvětějším těle, skrytém pod rouškou, v každé proměněné hostii. Věřím v to, Ježíši! Věřím, že tatáž krev, jež prýštila z tvé milující bytosti při obřezání, bičování, při korunování trním, ukřižování jest táž ještě, jež dává bítí láskou tvému velkému svátostnému Srdci! . . . Věřím v to, Ježíši! Věřím v to a na důkaz této víry padám na tvář před tvou božskou krví, před tvým nejsvětějším tělem a klaním se! Klaním se tvému božství, skrytému pod tímto skromným zevnějškem! . . . Klaním se tvé nejčistší krvi, tvé krvi božské, jako celá tvá osoba! . . . Krvi mého Boha! Krvi, jež jsi byla vylita pro spásu světa, . . . klaním se ti! Tobě, jež dáváš klíčit a kvéstí svatosti, klaním se ti! Božská krev, jež jsi zplodila to, co je nejčistší a nejpanenštější, klaním se ti! Krvi mého Ježíše, mého Otce, mého Bratra, mého Prostředníka a mého Spasitele, klaním se ti, klaním se ti!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Božská Krvi, krvi mého Bratra a mého Spasitele, klaním se ti.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz krev Ježíšovu, prýšící k zemi v jeho kruté agonii!)

Láska. Není-liž to právě tvá láska, Ježíši, jež činí, že, když jsi nám byl dal svou božskou krev až do poslední krůpěje pro naše vykoupení, chceš ještě, aby nám sloužila za pokrm a nápoj? A kdo může dávat a plodit lásku, ne-li láska sama?

Lásko přecházející všechny kalichy a všechna ciboria, přelij se také do mého ubohého srdce a naplň je a strav je ohněm téže lásky, jež tebe naplňuje a spaluje! . . . Ježíši, celý lásko (všechna

lásko), přeměň mne v lásku jako ty a pro tebe! . . .
Dej, ať tě miluji, božská krvi!

Svatá a přečistá Eucharistie, miluji tě, ano, miluji tě, ale uděl mi milost milovat tě den ode dne více! Láska, jež tě stravuje dnem i nocí v tvém svatostánku, stravuj mne také u tvého oltáře!

Oživující krvi mého Ježíše, miluji tě! . . .
Přečistá krvi mého Boha, miluji tě! Ušlechtilá krvi, jež jsi dala sílu mučedníkům a čistotu panám, miluji tě! . . . Krví mého Ježíše, jež jsi po dobu jeho krutého utrpení tolikrát zaplavovala jeho nejsvětějšího tělo, miluji tě! Krví mého Ježíše, jež pod železem kopí prýštila jsi z jeho nejsvětějšího Srdce, miluji tě, miluji tě! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání :)

Krví Ježíšova, jež jsi byla vylita pro naše vykoupení a naši lásku, miluji tě!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše připoutaného k sloupu bíčování. Katané bítí sesílenými ranami jeho milované tělo, již cele krvácející a zcela zhmožděné.)

Prosba. Ježíši, neopustím tvou požehnanou svatyni, dokud tě nepoprosím jako obyčejně o tvou milost a tvé požehnání. Rač mně je udělit, milovaný Mistře, neboť jsem tě ještě nikdy o ně neprosil ve jménu tvé božské krve, jež tak často a s takovou hojností byla vylita pro naši lásku a naše vykoupení; dej mi, Ježíši, dej všem, kdož mi jsou drazí, lásku k utrpení a lásku ku kříži.

Nemá se podobati „nositel Boha“ trochu tomu, jehož nosí? Tato láska k utrpení šla u tebe, Ježíši, až k nejvyššímu stupni pošetlosti! . . . Nešla by také místečko v mém srdci? Ježíši, chci milovati to, co jsi sám miloval! . . . Chci provozovat to, co činilo tvé rozkoše a neustálý předmět tvých svatých tužeb! . . . Svět se hrozí toho, co bolí . . . svět nezná odřikání a sebezapírání.

Ježíši, sám jsi to řekl, že jsi nepřišel pro svět, ale pro ty, již nechtí ani jeho livrej ani jeho zásad... Odvažujeme se ti to říci, Mistře, že chceme býti z tohoto počtu...

Dej nám s láskou ke všemu, co křížuje přirozenost, tuto svatou odevzdanost, květ Getsemany a Kalvarie, jež nám dá snášeti s nejúplnějším podvolením a dokonce s radostí vše, co mučí a rozbolestňuje naše duše a těla. Tvá svatá Krví, buď balsámem, jenž zjemní všechny bolesti!... Tento spásonosný a svrchovaný lék budiž pit dlouhými doušky našimi dušemi, je-li to možno, každý den. Ježíši, prosím tě o tuto milost za všechny, kdož trpí, za všechny, kdož mi jsou drazí, za všechny Tarsicie a Benjamy. Máme-li tě nositi, není-liž třeba, abychom si dříve učinili, ach, odpusť mně ten výraz, „objemnou zásobu tebe“? Jak tě můžeme dávat, když nepřijdeš nás naplnit sebou samým? Jak máme učit poznávat nevýslovné něžnosti tvého božského Srdce, když bychom neochutnali tyto nekonečné něžnosti?... Kdybychom nepocítili údery lásky tvého nejsvětějšího Srdce těsně vedle našeho, jak bychom mluvili o slitování tohoto božského Srdce?...

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, dej mi lásku k Eucharistii, jež vede k lásce, k utrpením.

(Přestávka. Viz Krev Ježíšovu, stékající pomalu na jeho láskyhodný obličej při korunování trním!)

Poděkování. Říká se, že vděčnost jest dcerou nebe a protože Nejsvětější Svátost jest nebem země, u tvých nohou, Ježíši, v tvé svaté a laskavé přítomnosti, není-liž přirozené, aby vystoupila z našich srdcí na naše rty?

Ježíši, díky! . . . Díky za neocenitelný poklad, jež nebe a země neuměly by nikdy splatiti: tvou nejsvětější a božskou Svátost oltářní! Díky za onu nesmírnou lásku, k vůli níž zůstáváš ve všech svatostáncích, ve všech ciboriích obsahujících chléb andělský! Díky za tuto božskou krev, vždy Vykupitele, vždy Usmiřovatele, vždy Posvětitel, kteráž každou hodinu dne i noci řine se na všechny oltáře, očišťuje a obrozuje duše. Díky, Ježíši, za velký počet svatých přijímání, jichž se mi dostalo. Díky za všechna ta, jež ještě přijdou! . . . Kolik ciborií, Ježíši, bude se muset vyprázdnit v mé srdce, dříve než já sám přijdu před tvou nekonečnou Velebnost, abych přijal slíbenou odměnu všem, kdož tě svatě přijímali a zamilovaně a vytrvale nosili?

Krvi Obroditele, krvi Smiřovatele, díky!

Díky za všechny radosti, jimiž jsi zaplavila mou duši, když, prýštíc z kalicha, jenž tě obsahuje, přicházíš se vylíti, proniknouti do nejhlubšího nitra mé bytosti! Božská Krvi Ježíšova, díky, díky! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Díky, Božská Krvi, že jsi očistila mou duši, posilnila mou duši; opojila občas mou duši! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše mrtvého na kříži. Jeho krev stékala po kapkách z ran jeho nohou a rukou. Přijde žoldněř a otevře mu bok! . . .)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti viz str. 6.)

MĚSÍC SRPEN:

Ježíš a spravedlivé duše.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, jenž až do skonání světa chceš přebývat ve své Svátosti lásky pro naši vlastní lásku, věřím, že jsi zde přítomen! Jsou-li duše nevěrné tak četné, bohužel, jako hvězdy na nebi, není-liž duší spravedlivých nejméně tolik, jako zrněk písku na břehu mořském? Ve spojení se všemi dušemi, ve spojení se všemi těmi, již žili, žijí a budou žít až do konce světa, mám v úmyslu se ti klanět, Ježíši. Kolikrát v stínu tvých skrovných chrámů, jako v tichu tvých klášterních kaplí, tvé svátostné Srdce slyšelo bít u sebe a pro sebe duše vroucí a panenské. Kolikrát v tvých opuštěných svatyních, modlitba a láska těch, již jediní mohou mluvit v tvém jméně, stoupaly jako kadidlo, jež ti obětují při službách Božích! . . . Kolikrát srdce, v jaru jejich života, přišla ti tichounce pošeptat, že spěchají býti u tebe na vždycky! Kolikrát také na prahu věčnosti, duše bojácné nebo žádostivé tě míti, přišly prosit tě o odvalu a ochranu nebo odevzdanost a trpělivost. A tvé vždy tak dobré Srdce je všechny rozeznalo, všechny vidělo, všechny spočítalo! Nebyl jsem mezi nimi, řekni, dobrý Ježíši? Neviděl jsi mne v tomto nesmírném davu?

Ano, vím to, že jsi mne viděl; ty jsi dokonce předvídal nynější okamžik, kdy, nemoha uspokojití přání uctívati tě tak, jak bych si to přál, беру útočiště k veškerým chválám a k veškerým klaněním, jež ti obětovaly, obětují a budou obětovat všechny svaté duše, jež, upírajíce své oči na tvůj

svatostánek, opakovaly také: Ježíši, skutečně zde přítomný, klaním se ti.

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Klaním se ti, Ježíši, ve spojení se všemi spravedlivými dušemi, jež se ti klaněly, klanějí a budou klaněti až do konce světa!...

(Zachovej tiho po několik okamžiků. Viz Ježíše přijímajícího v nebi chvály, uctívání zástupu „Tarsiciů a Benjaminů“.)

Láska. Jestliže duše spravedlivých tě chválí a se ti klanějí, jest to proto, že tě milují, Ježíši, s veškerou silou a vroucností, jichž jsou schopny! Kdo na ně takto vylil tyto pohledy něžnosti a lásky? Kdo tedy zapálil v nich tento žhavý oheň, jenž je stravuje? Kdo dal srdcím bít tak dobře v souzvuku s tvým? Není-liž pravda, ty, Ježíši? Ty jsi je první miloval, a ony, cílice se milovány, porozuměly, že láska se může splatit jen láskou. Tehdy povstalo mezi vámi svaté soupeřství! „Ty jsi nám všechno dal,“ ti řekly, „učiníme jako ty a dáme ti také všechno.“ Tvé nejsvětější Srdce, nalézajíc tedy v nich polínko, jež živí a urychluje oheň, hoří bez ustání, až konečně bude tvořit než jedno se srdcem, jež shasuje. Ježíši, mohu si činit právo na takové štěstí? Mohu-li se všemi svatými a čistými dušemi opakovati ti chvalozpěv lásky, jenž, myslím, nemusí obsahovati než tato jediná slova: Miluji tě, miluji tě... Mohu ti také já nabídnout své chudičké srdce, aby bylo spaleno a stráveno tvým? Ježíši, všecken lásko, Ježíši, jenom lásko, vezmi si mé srdce; aby bylo zcela tvým; spal mé srdce v ohni svého; vyměň mé srdce se svým!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Ježíši, miluji tě ve spojení se všemi svatými dušemi, jež tě milují na nebi a na zemi!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše, nakláníajícího se s nábe, aby radostně naslouchal projevům a vzdechům lásky, přicházejícím se země.)

Prosba. Jaké byly a jaké ještě jsou, Ježíši, prosby spravedlivých duší? O co prosí srdce, jež ty sám naplňuješ, duše, jimž ty sám stačíš? Porozuměly a procítily hluboký smysl tvých slov: „Učenník není větším mistra, ale bude dokonalým, bude-li jako jeho Mistr.“ A oním Mistrem jsi ty, Ježíši, ty, dokonalost dovršená! Máme se ti tedy podobati!... Ale jak je možno podobat se Bohu?... Proč, Ježíši-Bože, ale Ježíši-Člověče, dosáhl jsi tohoto stupně tak vyvýšené svatosti?! Není-liž to proto, že jsi ve všem a všude hledal dokonalé vyplnění svaté vůle svého Otce?

Díky, Ježíši, díky, za toto náhlé světlo, jež osvětlí to nejvnitřnější v mé duši. Já mohu a my můžeme všichni líbiti se Bohu, dosáhnouti stupně dokonalosti a svatosti, kterého od nás očekává. Jak to? Vyplňující tvou zcela svatou, zcela božskou a zcela svatou vůli. Abys vyplnil vůli svého Otce, věnoval jsi třicet tři roky života mezi námi. Dej, Ježíši, dej, abych stejně k témuž účelu se zasvětil úplně, abych zasvětil všechny okamžiky života, jež mi jest prodletí ještě daleko od tebe. Nejsvětější vůle mého Boha, buď navždycky také vůlí mou!... Ježíši, dej mi, dej nám, abychom vždycky chtěli, co ty chceš, jak ty to chceš, právě tolik, co ty chceš. Uděl nám milost, velkou milost, plni zde na zemi tvou božskou vůli, jako andělé a vyvolení v nebi ji plní.

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání :)

Buď vůle tvá, Ježíši, jako v nebi tak i na zemi!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše, a slyš ho říkajícího Židům: „Mým denním chlebem jest plnit vůli mého Otce!“)

Poděkování. Za všechno a jako vždycky díky, Ježíši! Díky, že jsi mi dovolil, že jsi mne vroucně žádal, abych přišel každý týden prodlet tuto půlhodinku k tvým nohám! Kolik milostí a přízně jsem obdržet od toho dne, kdy poprvé jsem přišel k tobě!... Vždy předobry Ježíši, díky!... Díky ve spojení se všemi dušemi, jež v nebi a na zemi vysílají k tvému božskému Srdci chvalozpěvy své vděčnosti a díkuvzdání! . . . Díky, Ježíši, za tuto zcela otcovskou něžnost, za tuto lásku náruživou a stálou, již obklopuješ nevinné a čisté duše, jež se k tobě přibližují, aby braly účast na tvé eucharistické hostině! Díky, že jsi obohatil svými milostmi a svou láskou toto nekonečné množství spravedlivých a svatých duší, jež tvoří v krásném nebi tvou slávu a tvůj triumf. Díky, že jsi je předešel svým nejhojnějším požehnáním. Nejsem jejich malým bratrem? Jak si proto přeji se jim podobati! Díky, že jsi dal mé vždy tak drahé vlasti duše cele čisté, duše opravdu kněžské! . . .

Každého jitra, když tě přiměly sestoupiti s nebe, nabízejí tě tomu, jenž svolil k tvému odchodu, aby udržovaly ustavičné smiřování mezi rozhněvaným Otcem a námi, vinníky!

Díky, že jsi povzbudil v naší krásné vlasti tento zástup srdcí ohnivých, srdcí opravdu apoštolských, jež, zapomínajíce svých vlastních zájmů, zapomínajíce sebe samých, sní jen o tom, aby tě daly poznati, aby naučily tě milovati na nepohostinné zemi. Za všechno, co jsi pro nás učinil, a za všechno, co pro nás ještě učiníš, díky, Ježíši, díky! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Díky, Ježíši, [díky, ve spojení se všemi spravedlivými dušemi.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše usmívajícího se na vděné duše a žehnajícího jim.)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti atd. (viz str. 6.)

MĚSÍC ZÁŘÍ:

Ježíš a ubozí hříšníci.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Nebudu prodlévati již v laskavé společnosti svatých a spravedlivých duší svou půlhodinu před tvým svatostánkem, Ježíši! Dnes přicházím sám, úplně sám. Ale mám svatou touhu představovati všechny, již, zapomínajíce na tvou lásku, na tvé nekonečné milosrdenství, žijí v ustavičném nadužívání tvých milostí nebo v zraňující nedůvěře k tvému božskému Srdci! Ach, jak jsou četní ti, již tě urážejí nebo tebou pohrdají . . . Nikdy projev víry nenaplní jejich duši. Nikdy jejich pyšné čelo neskloní se před tvou svrchovanou velebností. Nikdy, nikdy toto jediné slovo „Věřím“ neunikne s jejich rtů! . . . Neznají tě, Ježíši, buď že se nikdy neučili tě znáti nebo že tě chtěli neznáti.

Zatím, Ježíši, zůstáváš ve svém svatostánku pro ně jako pro mne! Ach, proč nemohu napravit jejich křivdy, smazati jejich urážky! Klaněti se ti místo nich! „Nic není nemožno Bohu,“ řekl anděl zvěstování Marii, mé svaté Matce. Opíraje se o tato slova, prosím tě, můj Mistře, abys přijal všechny mé projevy víry a klanění, jakožto malou náhradu za všechny projevy bezbožnosti a pýchy,

za všechna pohrdání a všechny potupy, jež nešťastní hříšníci nechávají vystupovati k tobě, Ježíši . . . Za ně věřím v tebe, věřím v tvou svatou přítomnost ve Svátosti oltářní . . . Věřím v tvou nesmírnou lásku a nekonečné milosrdenství! Věřím v tvé svaté evangelium. Věřím v svatou církev, svou matku, a v toho, jenž je tvým zástupcem na zemi. Věřím všemu, co jsi zjevil ty sám. Věřím, Ježíši, ano, věřím a klaním se ti! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Věřím v tebe, Ježíši, za všechny, již v tebe nevěří; klaním se ti za všechny, již se ti neklanějí.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše dívajícího se se slílováním a útlpností na ubohé hříšníky.)

Láska. Abych vyvážil, Ježíši, nesmírnou tíhu nenávisť, jež každým okamžikem jest vrhána na vášky tvé spravedlnosti, chci ti říkati a opakovati dnes až do sytosti: Miluji tě, Ježíši; Ježíši, miluji tě! Za všechny duše, jež šlapou po tvých zákonech a lásce, miluji tě, Ježíši! . . . Za všechny duše, jež se rouhají tvému svatému jménu a znešvěcují tvou vznešenou Svátost, miluji tě, Ježíši! za všechny ty, jež zapomínají na sliby svého křtu a svého prvního svatého přijímání, miluji tě, Ježíši! Za všechny ty, jež tě opouštějí, ač tě dříve byly milovaly, nebo za ty, jež nikdy nepronesly slova tak sladká tvému Srdci: „Miluji tě, Ježíši“, za všechny tyto duše, miluji tě, Ježíši. Za všechny ubohé děti, vychované bezbožnou matkou a otcem nevěrcem, jež nikdy nepocítí plně sladkost a sílu tohoto jediného slova „Ježíš“, za všechny tyto nešťastné malé duše miluji tě, Ježíši. Za toto množství skoro nekonečné pohanů a nevěřících, již tě nemají, miluji tě, Ježíši! . . . Nikdy se nedoví, alespoň ne na této zemi, že Bůh je miloval až k pošetlosti, že tato pošetlost jej vedla až na

kříž, kde zemřel z lásky k nim jako pro mne!... Za všechny nešťastné hříšníky, za všechny ty, již nikdy ti neobětovali jediný skutek z lásky, miluji tě, Ježíši, miluji tě!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:).

Ježíši, miluji tě za sebe a za všechny ubohé hříšníky!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše smutného a trpícího nevděčností tolika hříšníků! Pokus se ho poštěít, říká mu tichounce: „Ježíši, miluji tě!“)

Prosba. Když jsem se pokusil milovati tě za hříšníky, Ježíši, pokusím se ještě přimlouvati se za ně! Ty je tolik miluješ! Proto, silný touto láskou, chci vzývati za ně všechnu něžnost tvého Božského Srdce, všechnu moc tvého milosrdenství.

Ježíši, smiluj se nad všemi ubohými, zbloudilými dušemi, jako jsi se smiloval nad Samariťankou u studnice Jakobovy; nad Maří Magdalenou u Šimona; nad ženou cizoložnou v chrámě. Očkávej je, Ježíši, vyjdi jim vstříc, jako jsi to učinil marnotratnému synu! Jsou četní ti, Ježíši, kdož promrhali své dědictví. Ti, kdož utekli daleko od tebe, od své otcovské střechy, a ti, kdož často, běda, živí se potravou zvířat.

Ale tvé Srdce, ono jest vždycky totéž! Vyčkává jen hnutí lítosti, projevu pokory, aby stisklo ve svou náruč a na své Srdce nevděčníky a odbojníky... A tomuto slovu lítost tvoje milost dává se zroditi! Tvá láska bude vítězit nad těmito zatvrzelými srdci, jako vítězila druhy nad oním Maří Magdaleny! Magdalena! jak jsi ji miloval, Ježíši, ale jak ti to také oplatila! A dobrý Lazar, nebyl tam on také, aby potvrdil a dokázal milosrdenství tvého Srdce?

Ježíši, chtěl bych, aby všechny duše ubohých hříšníků byly proměněny silou tvé lásky v stejně tolik Magdalen a tolik dobrých Lazarů. Žádám

příliš mnoho? Ne, neboť vím, že miluješ obnovená přání a že je chceš a můžeš všechna uskutečnit, shodují-li se s tvou svatou a božskou vůlí!

Ježíši, obrať hříšníky! Ježíši, slituj se nad dušemi ubohých hříšníků! Slituj se nad zbloudilými a porušenými srdci, jež jinde než v tobě hledají radost a odpočinek!

Slituj se nad těmi, již neslitovávají se nad sebou samými, Ježíši!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, slituj se nad ubohými hříšníky a obrať je!

(Zachovej licho po několik okamžiků. Viz Ježíše v podobě milosrdného Samaritána nebo otce marnotratného syna.)

Poděkování. Ježíši, jenž jsi nesestoupil na zemi k vůli spravedlivým, ale k vůli hříšníkům, díky! Ježíši, jenž se zobrazuješ v podobě dobrého Pastýře, jdoucího za zbloudilou ovcí, díky! Ježíši, dobrý Samaritáne, jenž obvazuješ rány všech srdcí pokažených a jenž nespokojuješ se ošetřovati je samoteny, chceš ještě přidružit jiné duše k svému milosrdnému dílu, díky!

Mohl jsem se, já také, naroditi v bezbožné rodině jako tolik jiných dětí, ale ty jsi to nechtěl, můj Ježíši, díky! Mohl jsem, šlapaje po své svaté víře, následovati špatnou společnost zkažených dětí, ale ty jsi to nedovolil, můj Ježíši, díky! Mohl jsem nechtíti slyšeti tvůj sladký hlas, když mne zval sladce státi se „nositelem Boha“, ale ty jsi mluvil tak mocně k mé duši, že jsi ji získal navždycky, můj Ježíši, . . . díky! Prosil jsem tě za duše ubohých hříšníků, prosím tě za ně znova, Ježíši, a důvěruje tvým slovům: „Proste a bude vám dáno“, mám sladkou jistotu, že dnes právě v tuto hodinu ubohé a nešťastné duše vystoupí

z propasti svých hříchů . . . Věřím v to, Ježíši, a abych ti dokázal svou vděčnost, chci ti opakovati se všemi srdci, jež jsi vyprostil ze spárů satana: díky, Ježíši, díky, díky!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání :)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, hlubokosti něžnosti a milosrdenství, díky, . . . díky! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše v podobě dobrého pastýře nesoucího ovci na svých ramenou a poděkuj mu, že takto vyšel hledati hříšníky.)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti atd. (viz str. 6.)

MĚSÍC ŘÍJEN:

Ježíš a svatí andělé.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, pravý Bože, Ježíši stejné podstaty se svým nebeským Otcem a Duchem svatým, věřím, že jsi přítomen na tomto oltáři a klaním se ti. Andělé svatyně, již obklopují tvůj svatostánek, nepotřebují projevovati svou víru v tvou božskou přítomnost, neboť tě vidí a pozorují, Ježíši! . . . Já nejsem ještě tak šťasten, ale věřím, že jsi přítomen v nejsvětější svátosti tak pevně, jako kdybych tě viděl a ještě více; neboť, kdyby mne mohly klamat mé oči, tvé slovo to nikdy ne učiní! . . .

Andělé jeslí, vy, již první jste mu obětovali své chvály a své klanění, padněte na tvář k tomuto oltáři a chvalte Ho a klaňte se Mu za mne

a za všechny mé. Andělé z pouště, již po zklamání ďáblově jste se přiblížili, abyste sloužili a klaněli se Mistru, služte mu a klanějte se mu za mne a za všechny mé!

Anděle Getsemanský, jenž třesa se láskou a útrpností, podal jsi svému Bohu kalich jeho utrpení, slabý poplatek své útěchy a pocty svých klanění, utěš ho a klaň se mu za mne a za všechny mé! . . .

Andělé Kalvarie, neviditelní davu, již jste musili sbíratí Krev svého Boha a již jste ho uctívali v tichosti, rozlejte tuto obnovující krev po celém vesmíru a klaňte se mu za mne a za všechny mé! . . .

Andělé hrobu, padající na tvář před tím, jehož všichni měli za mrtvého, protože přerušil běh svého života, klaňte se mu, klaňte se mu za mne a za všechny mé! . . .

Se všemi anděly, již, padající na tvář v stínu tvých svatyní, tě chválí a se ti klanějí, chci tě chválit a klanět se ti, Ježíši!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdrávas, třikrát toto vzývání:)

Klaním se ti, Ježíši, ve spojení se všemi anděly, již obklopují tento svatostánek.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Ježíše, často osamělého v jeho svatostánku, jemuž se klanějí jen jeho andělé.)

Láska. Ježíši, není-liž pravda, čím je srdce čistší, tím více že miluje? Nepřitahuje-li čistota lásku, a láska není-li doplňkem čistoty? . . . Ó, tedy, jak musí milovat, jak milují vskutku ti duchové s ohnivým srdcem, bělejší nad sníh, jasnější nad slunce, již tvoří zde na zemi jako v nebi tvůj oslňující průvod.

A mám svatou opovážlivost připojit se k nim tento den, kráčetí v jejich průvodu, abych mohl také já zpívat s nimi a jako oni chvalozpěv lásky

a díkuvzdání! Ó, planoucí Serafini, půjčte mi vaši vroucnost, abych mohl opakovati s vámi a jako vy: „Svatý, svatý Hospodin, Bůh zástupů!“

A vy, světlí Cherubíni, dejte mi být účastnu vaší lásky, abych mohl připojiti svůj slabý hlas k vašemu a opakovati s vámi: „Hosanna, hosanna na výsostech!“

Světlí Kůrové, a skvějící se slávou Trůnové a Panstva, Síly a Mocnosti, Knížactva, Archandělé a Andělé, připojuji se k vám. Račte mne přijmouti ve svou svatou společnost a rceťte všichni za mne a se mnou: „Ježíši buď láska a sláva po věky věkův.“ Ježíši, připojuji své modlitby a chvály k hlasům andělským! Má lásko k tobě, podobej se trochu oné, jež spaluje a stravuje tvé zářící anděly! Ježíši, nabízím ti jejich vroucí lásku, aby nahradila chladnost moji! . . . Chtěl bych tě milovat, jako tě všichni dohromady milují a budou milovat vždycky, Ježíši!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh zástupů. Hosanna na výsostech! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Serafiny a Cherubíny padající na tvář před trůnem božím a hořící láskou k němu! . . .)

Prosba. V laskavé společnosti svatých andělů uspořádám dnes své prosby. Ježíši, ty je vyslechněš, pravda-li? Můj dobrý anděli strážce, můj ochránce a můj vůdce, řekni mi, jaké jsou milosti a přízně, o něž mám prositi? Řekni mi, které by byly nej-příjemnější tvému božskému Mistru, mému vřele milovanému Otci! Jsem jeho dítě, jeho malé dítě. Řekni mi tedy, nemyslíš, kdybych Ho prosil o dokonalou poslušnost, že by jeho velké, vždy tak otcovské Srdce, bylo šťastno a spokojeno?

Můj přemilý Ježíši, rač mi udělit, rač udělit všem dětem mého věku, všem malým Tarsíciům a Benjaminům, onu dokonalou poslušnost, cnost tak dobře plněnou tvými svatými anděly. Dej, abychom byli všichni, my „nositelé Boha“ zvláště, dětmi opravdu poslušnými!

Ježíši, staň se tomu tak! . . . Budme poddáni tvým přímým rozkazům, kteréž nám jsou přinášeny tvými příkázáními a nařízeními; budme stejně podrobeni tvým nepřímým rozkazům, přicházejícím našimi rodiči a těmi, již mají nad námi pravomoc . . .

Když v svém krásném nebi poroučíš svým andělům, s jakou hbitostí, s jakou přesností odpovídají tvým rozkazům! Jejich velká zlatá křídla pohybují se rychle a oni letí s nejvroucnější láskou tam, kam je povinnost volá! . . .

Dej nám, Ježíši, poslušnost hbitou, přesnou, synovskou, poslušnost dokonalou, podobnou trochu jejich! Poslušnost, jež opáčná oné dětí století, roste každým dnem, poslušnost stále čistší, stále ušlechtlejší. Poslušnost přibližující se denně více nejenom k oné andělů, ale dále k tvé, Ježíši, k oné, již jsi prováděl, když jsi byl pro všechny „malým nazaretským“!

(Tříkrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát tclo vzývání :)

Ježíši, dej ať tě poslouchám na zemi, jako tě andělé poslouchají na nebi!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz dobrého anděla, prosícího za nás Ježíše, přítomného ve svém svatostánku, o krásnou cnost poslušnosti.)

Poděkování. Andělé, moji ochránci, moji vůdcové a moji vzorové, krásní světlí andělé, již obklopujete tento svatostánek a již obýváte nebe, oslňující voje duchů nepřírovnatelné čistoty, půjčte mně své hlasy a svá srdce, abych opakoval Hostu

této svatyně své nejsynovštější a nejvřelejší díky!... Díky, Ježíši! Souzvuku duchů nebeských, opakuj ti je za mne! . . . Díky, Ježíši! Vroucnosti jejich lásky, opakuj ti je znovu za mne! . . . Díky, Ježíši! Neposkvrněná čistota všech jejich bytostí, opakuj ti je za mne! . . . Díky, Ježíši! Jejich zcela synovská a hbitá poslušnosti, opakuj ti je za mne! . . . Díky, Ježíši! Úplná jejich vděčnosti, opakuj ti je za mne! . . .

A připojuje, když jest na mně řada k jejich vděčnosti, svoji, říkám ti a znovu říkám: Díky, Ježíši! Díky, že jsi dal mé slabosti jistého a věrného ochránce. Díky, že jsi chtěl, aby byl svědkem všech mých činů jakož i všech myšlenek! Kolikrát bez něho bych tě byl urazil, tebou pohrdal a dokonce tě zradil? Za všechny tvé milosti, všechna tvá požehnání, za tohoto strážného anděla, jenž dnem i nocí bdí stále nade mnou: Díky, Ježíši, díky!

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Díky, Ježíši, že jsi mi dal dobrého anděla za vůdce a ochránce!

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz našeho dobrého anděla, dívajícího se na nás s láskou a doprovázejícího nás všude a vždy.)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (Viz str. 6.)

MĚSÍC LISTOPAD:

Ježíš a duše v očišti.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Jak se všechno zdá smutné v tomto měsíci! Ježíši, jsi smutný ty také ve svém svatostánku? Slzy a vzlykot, jež naplňují oči a hlasy, přicházejí-li až k tobě? . . . Tento smutek, jímž tvůj svatý dům obklopuje své oltáře, nerozesmutňuje tvůj zrak, Ježíši? Ale co říkám? Musíš se usmát útrpností a soustrastí, slyše tato slova. Ne, ne, naše slzy a vzdechy nezarmucují tě, vycházejí-li ze srdce odevzdaného a milujícího; naopak, potěší tvé Božské Srdce a zaopatří nám objemný předmět odměny!

Se všemi dušemi, jež viděly tvou nekonečnou krásu a jež, když byly vyslechly rozsudek tvé spravedlnosti, trpí daleko od tebe v ohni očiště, chci se ti dnes klanět, můj Bože. Nemohu popřít tvou jsoucnost, tvou přítomnost v svátosti tvé lásky, neboť viděly tvou nesrovnatelnou velebnost! A z děsného vězení, kde vzdychají a pláčou, se ti klanějí, Ježíši, jako to mohou jedině andělé a svatí. K jejich klanění připojuji dnes svoje. Neviděl jsem posud jas tvé tváře. Nevím posud, jaká jest opojná krása tvé božské osoby, ale věřím, Ježíši, věřím! . . . Se všemi dušemi v očišti, opakuji ti, padaje na tvář před toužou „Krásou“, již viděly, „Krásou“, mým očím neviditelnou, ale ne méně skutečnou mému srdci, věřím, Ježíši, věřím! Klaním se ti jako svému svrchovanému Mistru a Pánu, jako Tomu, jenž vida do nejvnitřnější hlubiny mého srdce, bude jednou mým neúprosným soudcem!

Ježíši, předem klaním se všem ustanovením o mně, podrobuji se jim a skláněje čelo před

tvým eucharistickým Tělem, opakuji ti ještě; „Klaním se, klaním se tvým plánům o mne, poslednímu rozsudku tvé spravedlnosti!“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Spojuji, Ježíši, svá klanění s oněmi, jež ti nabízejí svaté duše v očistci.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz očistec a duše v něm uzavřené, klanějící se spravedlnosti Boží.)

Láska. Ježíši, klanějí-li se svaté duše v očistci tvé božské spravedlnosti, nemají-li opěvovati ještě více tvé nekonečné milosrdenství? Milují tě, Ježíši, láskou trochu podobnou oné, jež stravuje anděly a svaté v nebi! . . . Ale to, co činí jim opravdová muka, co je trýzní tisíckrát více než rozumný plamen, jest tvá nepřítomnost, Ježíši! . . . Jejich oči spatřily tvou slávu a tvou štědrost, jejich srdce pochopila a procítila tvou lásku a jejich vroucí přání nesou se slále k tobě! Ježíši, tvá láska zapálila v jejich srdcích vzájemnou lásku, lásku, jež roste každým okamžikem; lásku, jež je pohlcuje a stravuje ještě více než smírné plameny. A tato láska, cele způsobujíc jejich muka, způsobuje také jejich rozkoše. Radovánky světa a jeho marné půvaby nemají již vlády nad nimi; tvá samotná láska a plné a celé vlastnictví této lásky jest předmětem jejich tužeb!

Kdyby duše, jež žijí na naší ubohé zemi, nedovedly se odvděčiti za tvou lásku, kdyby pocta, již vzdávají svým srdcem, byla daleka toho odpovídati oné, již zasloužíš, ach, alespoň v sídle bolesti, ale i všeobecného míru, svaté duše projevují a znovu projevují svou nesmírnou a ustavičnou lásku! . . . Spojuji se s nimi, Ježíši, a z Církve bojující pozdvihuje své srdce i svůj hlas k Církvi trpící, opakuji se všemi dušemi drženými v místě

odpykání: „Láska, Sláva, Chvála našemu Bohu! Jeho jméno jest svaté. Jeho dobrota a milosrdenství nemají sobě rovných!“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

„Ježíši, chtěl bych tě tak milovat, jako tě milují svaté duše v očistci.“

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svaté duše v očistci zaujaté jedinou myšlenkou a nadšené jediným přáním: milovat Boha.)

Prosba. Vřele milovaný Ježíši, Tobě všechny chvály Církve trpící, tobě vroucí vzdechy, všechny nesmírné bolesti. Tobě, Ježíši, její láska, zvláště všechna její láska. Mezi těmi, již trpí a těmi, již bojují, chtěl jsi založiti, Ježíši. vnitřní spojení, hlubokou náklonnost! Které srdce jest tak tvrdé, tak nevděčné, aby zůstalo hluchým k nářkům těchto duší?

Volají k nám: „Smilujte se nad námi alespoň vy, již jste byli našimi přáteli.“ A pro jedny jest tímto přítelem něžně milovaný otec, vždy milovaná matka, sestra, vřele milovaný bratr. Kterak neslyšeti jejich úpění, nepokusiti se je potěšiti, uleviti jim, pokud můžeme? Ježíši, pro tebe právě tak jako za ně, vzývám tě a úsilovně prosím. Vysvobod, můj Bože, ubohé duše těch, již mi jsou drazí a již trpí ještě daleko od tebe! Dej svému nebi, Ježíši, o jednoho vyvoleného více; zpěvům svých andělů nový hlas; jáсотu nebeských duchů větší lesk. Dej, Ježíši, dej odpočinutí duším, jež oplakáváme. Otevři jim brány nebeského Jerusalema! Ukaž jim svou věčnou krásu; onu svého Otce i Ducha posvětitel. Dej jim radovat se z pohledu na jejich božskou Matku Marii. Dej jim zúčastnit se této blaženosti bez soupeře a bez konce, již opojuje své vyvolené tolika rozkošemi! Pak, až je uvedeš do svého nejsvětějšího domova, slyš,

vyslyš modlitby, s nimiž tyto blažené duše se k tobě obracejí za nás. Vyslyš je, Ježíši, vyslyš je, neboť nemohou prositi za nás než o tvou svatou lásku a všechno to, co nás k ní musí vésti.

(Tříkrát Otčenáš, tříkrát Zdrávas, tříkrát toto vzývání:)

Smiluj se, Ježíši, nad svatými dušemi v očištěci a dej jim věčné odpočinutí! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svaté duše z očištěci, prosící nás naléhavě o naše modlitby a naše malé oběti.)

Poděkování. Než opustím tvůj oltář, Ježíši, chci ti vysloviti všechnu svou vděčnost a poděkovati, že jsi mne slyšel, se svou obvyklou něžností, mé četné prosby. Žádaje tě o vysvobození duší z očištěci, prosil jsem právě tolik za tebe jako za ně, Ježíši! Čím četnější budou tvoji vyvolení, tím větší bude tvá sláva a tvé štěstí. A za tuto slávu a toto štěstí, jež je mi dáno ti nabídnout, děkuji ti, Ježíši!

Za radost a blaženost duší, jež přijdeš, jsem tím jist, vysvobodit z plamenů očištěci, děkuji ti, Ježíši! S celým nebem slavím příchod nového vyvoleného, děkuji ti, Ježíši! S celou zemí, plačící při vzpomínce na své drahé zemřelé, ale důvěřivou a odevzdanou buď jak buď, děkuji ti, Ježíši!

S Marií, tvou svatou Matkou a mou, šťastnou viděti své děti shromažďovati se u svých nohou, děkuji ti, Ježíši! S tvým vlastním Srdcem, přijímajícím do své široké rány tyto svaté duše úplně očištěné, děkuji ti, Ježíši!

Konečně s přemilou Nejsvětější Trojicí, radující se při pohledu na tvou svatou Krev, rozlitou s ovocem a ne marně na všechny tyto duše, děkuji ti, Ježíši! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Ve spojení se všemi dušemi, jež vysvobodíš z očistce, děkuji ti, Ježíši.

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz radost duší z očistce při jejich příchodu do nebe!)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (Viz str. 6.)

MĚSÍC PROSINEC:

Ježíš ve svém Vtělení.

Příprava. Jako na str. 1.

Víra a klanění se. Ježíši, milý Ježíši, skrytý pod svátostnými způsoby, jako jsi se chtěl skrýti druhdy v lůně své blahoslavené Matky, věřím v tebe a klaním se ti! . . . Abys se mohl dáti lidem, abys nám dokázal svou lásku a všechnu něžnost svého Srdce, abys měl jednoho dne bolestný požitek dáti nám to Srdce . . . celé . . . až do poslední kapky Božské Krve, kterou obsahovalo, nebylo-liž třeba, abys se učinil jedním z nás, zcela podobným nám? Jak bys se byl mohl přiblížiti k lidem, kdybys byl nevzal na se jejich přirozenost? A v svátosti své lásky jak státi se naší potravou, kdybys se byl neskryl pod zevnějšek potravy tělesné? Abys přišel k nám, v tajemství svého Vtělení, prošel jsi Marií! Abys přišel k nám v tajemství svého ustavičného Vykoupení, procházíš Eucharistií! Skrýváš se pod skrovný zevnějšek jako jsi se druhdy skryl v neposkvrněném lůně Panny, své matky! Věřím v to, Ježíši, věřím v to! . . . A na kolenou před tímto svatostánkem mám úmysl

klaněti se ti i v ciboriu, které tě obsahuje i ve svatostánku ještě drahocennějším, který tě dal zemi! . . . Jak živá byla asi radost tvé svaté Matky! . . . Jak vroucí bylo asi její nepřetržité klanění! . . . Spojuji své, velmi slabé s klaněním tvé božské Matky, když sama s tebou samým, Ježíši, na kolenou v tichém domku vzdávala ti poctu svých klanění a nabízela ti své chvály!

(Třikrát Olčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Maria, má svatá a panenská Matko, klaň se a chval Ježíše se mnou a za mne! . . .

(Zachovej licho po několik okamžiků. Viz Marii a modlitbě v jejím malém domku nazaretském.)

Láska. Ježíši, ó Ježíši, jak něžná a silná zároveň byla láska tvé svaté Matky! . . . Všechny myšlenky jejího ducha jako všechen tlukot jejího srdce byly pro tebe! Ona sama znala tajemství nebe; proto byla jediným tvorem na zemi, který miloval tehdy Boha učiněného člověkem! . . .

Ale ty, Ježíši, miloval jsi nás již láskou nekonečnou jako tvá moc! Myslel jsi na nás . . . Myslel jsi uzavřít se do zcela malé hostie, abych měl štěstí přijít k tobě se modlit, nabídnouti tobě svá klanění a svou lásku, předložit ti tobě své žádosti a své díky! Myslel jsi také, Ježíši, na štěstí, které budeme mít oba dva, až tě přijmu do svého srdce, na sladkou radost, kterou budeme společně okoušet, až tvé velké Srdce bude tlouci na mém maličkém! . . .

Ježíši, již od prvních okamžiků svého života zde dole, viděl jsi to vše! . . . Viděl jsi mě klečícího před tímto svatostánkem a tvé Božské Srdce tlouklo láskou a snad . . . uspokojením! . . . A mé zůstane chladné, necitelné? . . . Nebude mít nic, co by řeklo, co by nabídlo Tomu, jenž od věčnosti

myslel nabídnouti se za obět pro mou spásu a mou lásku?

Ježíši, dar srdce nemůže se splatiti než darem jiného srdce. Dal jsi mi Svě s jeho prvním tlukotem, dávám ti své až do jeho posledního dechu!... Snad jsem tě nemiloval ani jak jsi si to přál ani jak jsem mohl. Lituji těch dnů, prodlených příliš daleko od tebe, těch hodin, během nichž vzpomínka na tebe nepřišla připomenouti mi tvou přítomnost, tvou otcovskou dobrotu!

Abych smazal tuto minulost, nech opakovati mě, vypůjčujícího si hlas a neposkvrněné Srdce tvé svaté Matky: „Ježíši, miluji tě! . . . Miluji tě se Srdcem tvé milé Matky! . . .“

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Ježíši, miluji tě, protože ty jsi mě miloval od věčnosti! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz Svatou Pannu, stále v jejím malém domku nazaretském, očekávající s láskou příchod Ježíšův! . . .)

Prosba. Můj Bože, mohu tě prositi o jinou věc, než oč prosí má svatá Matka Církev? S ní volám já své: „Rorate coeli desuper“, Rosu dejte nebesa a oblakové dštěte spravedlivého! Ježíši, svaté a Božské Dítě Ježíši, s jakou netrpělivostí očekávám tvůj příchod! . . . Přijď, Ježíši, přijď znovu se narodit pro mne, pro nás všechny ve svých chudých jeslích! Přijď, Ježíši, přijď!... Ach, nebudeš mítí příležitost litovati toho! . . . Přijď v zářivé noci vánoční nebo na úsvitě toho požehnaného dne, přijď naroditi se v mém srdci! Prosím tě, Ježíši, abys mi pomohl připraviti ve mně, co tě bude moci uspokojiti.

Prosím tě za všechny „Tarsicie a Benjamine“, své bratry! . . . Přijdeš odpočinouti si v nás, jako jsi odpočíval na kolenou a v náručí své svaté

Matky; prosím tě o to, rač nás vyslyšeti, Ježíši!... Veškerá láska našich srdcí, všechny oběti našich těl a našich vůlí budou dary, které ti podáme, Ježíši.

Maria, naše Matko, dej nám našeho milého bratříčka . . . a dej nás také Jemu! . . . Ach, jak se již nemůžeme dočkati uzříti ho v jeslích, . . . jak se již nemůžeme dočkati viděti jeho malou náruč otvírající se nám, . . . jak se již nemůžeme dočkati pozorovati krásu jeho přemilého obličeje, . . . jak se již nemůžeme dočkati moci se přiblížiti blizoučko, zcela blizoučko k Němu, abychom zachytili božský úsměv nebo osušili s láskou první slzu! . . .

Ježíši, přijď, přijď, nemeškej již, má duše vzdychá po tvém příchodu! Přijď, můj Ježíši, mé srdce tě volá, mé srdce po tobě touží, přijď, Ježíši, přijď, nemeškej již! . . .

(Třikrát Otčenáš, třikrát Zdravas a třikrát toto vzývání:)

Rosu dejte nebesa a oblakové dštěte Spravedlivého! . . .

(Zachovej ticho po několik okamžiků. Viz svaté duše vzdychající v době starozákonné po příchodu Mesiáše! . . .)

Poděkování. Tisíckrát šťastnější než děti, které se narodily před tvým příchodem, vím, Ježíši, že uvidím tě brzy opět položeného v chudých jeslích! . . . Víím také, že zítra a hodně často, budu-li chtít, mohu tě přijmouti do svého srdce; štěstí, jakého nikdy nezakusili malí Israelité, kteří žili před tebou! Za všechny milosti bez počtu, za všechna ta přijímání, která pokaždé dají ti znovu se naroditi v mé duši, děkuji ti, Ježíši! . . .

Děti Judska nebo Galileje a žádné z těch, které tě předcházely, neznaly nikdy radost Tarsicia, „nositele Boha“! . . . Nemohly nikdy sepiati své ručky před tvou Božskou Matkou a říci jí:

„Jsi také naší matkou!“ Neměly nikdy sladké uspokojení moci opakovati po ní: „A já jsem malý služebník Páně!“ A to proto. Ježíši, že jsi se byl ještě nezjevil lidem! . . . Očekávali tě, ale jak byli daleko toho, aby věděli, jaká je něžná dobrotnost, libá něžnost, velká moc a neúnavné milosrdenství Toho, jehož slíbili proroci, Toho, který měl býti naším Bohem a naším Bratrem, naším Mistrem a naším vzorem! . . .

Nemohly nikdy tušiti, jaký poklad dobroty a jaká propast milosrdenství jsou uzavřeny v tvém nejsvětějším Srdci! . . . Nemohly nikdy říci jako já: „Nejsvětější Srdce, miluji tě z celého srdce, přijď království tvé! . . .“

Od věčnosti, Ježíši, jsi snil, že se budu radovati z tohoto štěstí! . . . Od věčnosti předvídal jsi a chtěl, abych přišel na svět, až žhoucí plameny tvého božského Srdce, nemohouce již zůstatí uvězněny v tvých nejsvětějších prsou, rozlijí se proudem na celý vesmír! . . . A já jsem nyní částí tohoto vesmíru; nadto ještě nemám-liž štěstí býti Tarsiciem? Proto vím a cítím, že mám mocný, velmi mocný podíl na nekonečné něžnosti tvého Srdce! Díky, tisíceré díky za tento dar celé tvé láskyhodné osoby, tvého zcela svatého a zcela božského Lidství! . . . Díky, Ježíši, díky, díky! . . .

(Třikrát Olčenáš, třikrát Zdravas, třikrát toto vzývání:)

Díky, Ježíši, že jsi mi dal poznati nekonečnou něžnost svého nejsvětějšího Srdce! . . .

(Zachovej tlcho po několik okamžiků. Viz Svaté Dítě Ježíše, připravující se opustit své krásné nebe, aby přišlo mezi nás! . . .)

Modlitba. Sladkost tvé přítomnosti (viz str. 6.)

„Ať žije nejsvětější Srdce Ježíšovo!
Přijď království jeho, amen!“

SVATÁ HODINA

pro mládež kolejí a pensionátů.

Od

P. Matouše Crawley SS. CC.

(Pomalů.) Ježíš jest přítomen na tomto oltáři . . . Pohlédte na Něho, jest to On, týž, který druhdy procházel poli galilejskými. aby kázal o nevinnosti dětem, které jej obklopovaly jako jeho nejmilejší přátelé . . . Sídli v této svaté Hostii, zcela blízko nás, ten Ježíš, který byl naším Vykupitelem na Kalvarii, který bude naším Soudcem v hodině smrti, který jest vždy naším Bohem, panujícím na výsostech.

Smutek se zmocnil jeho Srdce, poraněného láskou k nám, . . . pro velký počet hříšníků, kteří jej urážejí, . . . vlažných, kteří na něho zapomínají, . . . dobrých, ach, kteří mu nevracejí lásku, kterou od nich žádá v odplatu za svou. Hle tíže, která na tomto oltáři mu rve steny bolesti: nevděk tak velkého počtu jeho dětí.

A co očekává od vás? Žádá o vaši útěchu, která by mu dala zapomenouti pyšných rouhání a zneuctivajícího pronásledování těch nešťastných hříšníků, kteří každým dnem obnovují muka kříže. Slyšte jeho hlas, který z Hostie opakuje vám slova pronesená kdysi k apoštolům: „Jsem smutný až k smrti! Bděte se mnou aspoň hodinu . . . Bděte a modlete se za tolik nešťastných, kteří nevěří ve mne a kteří se mi neklaní, . . . za tolik nešťastných

hříšníků, kteří mne nemilují, ačkoliv já jsem je miloval až k smrti!“

Jako andělé getsemanští, budme společníky Božskému Spasiteli v této svaté hodině... Dleme tam v hlubokém sebrání mysli a ve vroucnosti duše vznícené láskou . . . Dejme sluchu žádosti, kterou na nás obrací jeho Srdce tak sklíčené . . . Prosme jej, aby přijal tuto poctu na usmířenou za nedostatek lásky, oddanosti, zbožnosti, jímž se provinili všichni členové tohoto domu. Požádejme Ho, aby se přiblížil k nám, aby v nás založil své království, aby přijal naše radosti a naše smutky, naše práce a naše námahy, zkrátka všechno. Tomuto Bohu, který umdlévá láskou v osamocení své svatyně, nabídneme svou lásku a svou společnost, abychom zmírnili jeho rány a vysušili jeho slzy. — Ach ano, připravme Mu ve svých srdcích místo, kam by mohl položit svou zkrvavenou hlavu.

Přijď, svátostný Ježíši, přijď v této svaté hodině odpočinouti si na našem srdci; naše láska tě potěší v nezměrných bolestech, které ti způsobují tvé děti . . . Přijď, Mistře, milujeme tě, vděční za něhu, kterou živí pro nás všechny tvé přemilé Srdce!

Mluv k nám, Ježíši! Božský příteli, vyslov nám svou hořkost!... Neboj se dovolávat se s výše tohoto oltáře klanění, adorace, zadostučinění, zbožnosti, kterou ti dluhujeme . . . Ano, mluv, přemilý Vězni svatostánku . . .

Budme tiše . . . Seberme své duše, abychom jasně slyšeli řeč, se kterou se Pán na nás obrací ranou svého boku.

(Pomalů.)

(Hlas Ježíšův.) — Jak je mi blaze mezi vámi, mé drahé děti! Jste zahradou mých rozkoší, kde

rád si odpočinu v pokoji. Jsem tak šťasten, vida se obklopen vámi, které mé srdce vybralo, aby je milovalo obzvláštní láskou! Neboť, slyšte mě dobře, učinil jsem pro vás, co jsem neučinil pro své anděly. Nemohou než mě pozorovati zde na oltáři, kde ustrojil jsem hostinu své lásky, kdežto vy, přijímající mě ve svatém přijímání, tisknete mne na své srdce... A já, který jsem stvořil nebe, nalézám ve vašich duších jakoby krásnější ráj, když vycházejí ze svaťostánku na vaše volání, přicházím odpočinouti si ve vás a sebrati žhavou vroucnost vaší lásky.

(Přestávka.)

Kdybyste věděly, mé drahé děti, jak trpím pohrdáním a zapomenutím tolika křesťanů, kteří neukazují než lhostejnost ke mně ve svaté Eucharistii! Ach, obnovují všechny bolesti mé agonie, když přejdou po tisících před mým oltářem, velcí i malí, bohatí a chudí, aniž mají slovo útěchy pro mne! Nechávací mne samotna, zcela samotna, . . . ačkoliv já sestoupil jsem s nebe na zemi, abych potěšil svou přítomností tolik skličенých, sirotků, nemocných a nešťastných . . . A oni, které jsem tolik miloval, kde jsou? Běda, vzdálili se ode mne a nechali mě rukám mých nepřátel, krutosti mých katů! Hle, mé dítky, černý nevďek, jímž mi splácí velký počet těch duší, které jsem vykoupil krvavými slzami!

Ale vy, vy jste přišly nabídnouti mi útěchu; očekávám ji s úzkostlivostí, neboť vím, jak mě milujete . . . Vaše osvědčení lásky, tak prosté, nemůže mě oklamati; ano, vy mě opravdu milujete . . . Zajisté, urazily jste mě někdy; ale ihned na to žádaly jste o odpuštění a obdržely jste je, neboť jste milovaní mého domu. Zaspívejte mi tedy hymnus lásky, modlete se vroucně, dovolávejte se mého milosrdenství k tolika duším, které ho mají velice

zapotřebí a které při tom o ěně nežádají. Za všechny ty nešťastné žádejte o milost mé milující Srdce.

(Krátká přestávka.)

(Hlasy duší.) --- Přemilý Ježíši, jsme zcela zmateni vidouce, že zapomínáš na naše chyby a žádáš nás o útěchu, jakou ti dávají svatí a andělé . . . Ach, nejsme hodni sbíratí tvé slzy! Nezasluhujeme přízně přiložiti balsám na tvé rány oněma rukama, které tě ukřižovaly, překročující tvá přikázání! . . .

Ale protože ukazuješ tolik důvěry našim ubohým duším, dáme ti z celého srdce úlevu, kterou hledáš u nás. Tato svatá hodina, chceme tomu, Ježíši, má býti hodinou radostí pro tvé zmirající Srdce, protože budeme snažně prositi o slitování za ty lidi, kteří ho mají nejvíce zapotřebí.

Ježíši přemilý, smiluj se nad námi, které jsi zahrnul svými milostmi!

(Všichni nahlas.)

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad našimi rodinami, nad našimi rodiči, nad našimi představenými a našimi přáteli,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad kněžími, sluhy svého oltáře a apoštoly svého evangelia,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad dušemi, které jsou ti zasvěceny a které slíbily žítí svatě,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad svým zástupcem na zemi a nad svatou církví, stále přepadanou bouří,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad dušemi slabými, které jsou v nebezpečí vzdáti se svodům a radostem světa,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad dušemi, které unáší hřích a které pocíťují v hloubi svědomí spásnou výčitku,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad hříšníky zatvrzelými, kteří neposlouchají hlasu výčitky a kteří zůstávají hluchými k výzvě tvé milosti,

Všichni. — Smiluj se, Ježíši!

Ježíši přemilý, nad pohoršlivými a porušujícími, kteří hubí tolik duší a obnovují tak krutou ránu tvého Srdce,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, kteří tě nenávidí a tě pronásledují, nad tolika lidmi, kteří ti zlořečí a tě popírají,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ježíši přemilý, nad velkým počtem umírajících, o nichž v tomto okamžiku rozhodne osud věčný,

Všichni. — Smiluj se, Pane!

Ano, přesladký Ježíši, prosíme značně o tvé milosrdenství, protože máme důvěru v nevyčerpatelnou něžnost tvého Božského Srdce . . . Odvažujeme se i vymáhati je z moci tvých milosrdných slibů tvé důvěrnici, svaté Markétě-Marii. Odvažujeme se dovolávati se ho, opření o slova tvé Církve, která nám ukazuje, Pane, drahocennou ránu tvého boku jako jisté útočiště ve všech nebezpečích, jako arcnu spásy ve všech slabostech našeho bídneho života. Odpust tedy, Ježíši, a zapomeň, . . . smiluj se nade všemi lidmi, dobrými jako vinnými, šťastnými jako smutnými a nemoc-

nými, bohatými jako chudými, . . . ukaž všem své velké milosrdenství, ó Božské Srdce!

(Krátká přestávka.)

(Hlas Ježíšův.) Když anděl sestoupil do zahrady getsemanské, aby mě potěšil v mé agonii, byli jste přítomni v mé mysli. Viděl jsem vás tehdy, vás všechny, kteří přebýváte v tomto domě, místě mých rozkoší . . . Uprostřed svých muk snil jsem o vás, kteří jednoho dne přijdete uhasiti žízeň, která mě pohlcuje, o vás všech, kteří v budoucnosti budete mými věrnými společníky v opuštění a samotě, kde jsem ponechán . . . Ano, myslil jsem na vás, kteří milujete mě vroucně, na četné obyvatele tohoto domu, kteří jsou zasvěceni mému Božskému Srdci.

Vy jste vyvolení mého Srdce; mám tedy právo žádati na vás lásku mnohem větší než na mnoha jiných. Ano, mám žhoucí žízeň panovati v tomto domě jakožto svrchovaný a jediný Pán . . . Chci, abyste v této části mého panství mi náleželi všichni bez omezení svatosti svého života.

Dopřál jsem vám tolik milostí, zahrnul jsem vás svými nejcennějšími přízněmi . . . Nejste-liž moji privilegovaní, které jsem vyvolil mezi tisíci? . . . V odměnu za mou milosrdnou dobrotu k vám dejte mi svá srdce nedílná a pro vždy. Nechci lásku zmenšenou, ani srdce rozdělené. Tento dům jest mým domovem; jste moje děti, kterým jsem svěřil nejvyšší poklad svého zarmouceného Srdce.

Potěšte je velkou zbožností, častým sv. přijímáním, plným vroucností . . . Potěšte mé Srdce velkou čistotou duše, pokorou, poslušností a mírností . . .

Přišel jsem do tohoto domu výchovy, abych zde roznítil požár božské lásky a nemám jinou touhu než viděti všechny duše, které tam berou útočiště ve stínu svatostánku, vzplanouti láskou

k mému eucharistickému Srdci. Nezapomínejte, že venku, ve světě, tisíce lidí mě urážejí a mně zlořečí. Nenajdu zde útulek a záštitu ve vašich srdcích hořících láskou?

(Přestávka.)

(Hlasy duší). Ano, toto útočiště nalezneš u nás, přemilý Mistře!... Nalezneš v tomto domě výchovy úlevu a útěchu, které tolik potěšily tvé Srdce v Nazaretu a u tvých věrných přátel v Bethanii . . .

Zajisté, Ježíši, celý tento dům je úplně tvůj, ale v odměnu za dar tvého přelaskavého Srdce, chceme ti náležitě niterněji, dokonaleji ještě, než v minulosti. Chceme vložit více vroucnosti do své lásky, více odříkání do služby tobě, více věrnosti do plnění svých povinností . . . Ale nade vše, Božský Mistře, chceme vniknouti více ku předu do poznání tvého Srdce tak sladkého, abychom tě oslavovali milující tě a dávající ti panovati všude tvou láskou!

Přiblíž se ještě více, nejvěrnější Příteli, nakloň se k nám a strav naše srdce plameny, které tryskají z tvého probodeného Srdce!

(Všichni nahlas.)

Všichni. -- Přijď a panuj v tomto domě, Božské Srdce!

Pro naši vroucnost přijímati tě každodenně ve svatém přijímání,

Všichni. Přijď a panuj v tomto domě, Božské Srdce!

Pro naši lásku a naši péči navštěvovati tě často v samotě svatostánku,

Všichni. Přijď a panuj v tomto domě, Božské Srdce!

Pro naši oddanost k Neposkvrněné Panně Marii, tvé i naší Matce,

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro svou nepřírovnatelnou něžnost k dětem,
tvým oblíbeným přátelům,

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro svou sladkou útrpnost k sirotkům, zarmouceným, všem nešťastným,

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro rozkošnou shovívavost, která tě přiměla
odpočinouti si mezi tvými přáteli a tvými těšiteli
z Bethanie,

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro nevýslovnou dobrotu, která tě přiměla žádati
o pohostinství v chudém domově.

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro božské zalíbení, se kterým přicházíš vždy
do rodin slavnostně zasvěceným tvému přemilému
Srdci,

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

Pro nebeské radosti tvého nezapomenutelného
Nazarethu . . ., pro svatost tohoto obydlí, kde pa-
noval boží pokoj.

Všichni. — Přijď a panuj v tomto domě,
Božské Srdce!

(Přestávka.)

(Hlas Ježíšův.) — Mé drahé děti, chci vám
svěřiti jednu ze svých nejhořčích trýzní; naslou-

chejte mi s láskou! Ti, kteří beze slitování zraňují mé Srdce, porušující má přikázání, nejsou pouze lidé zralého věku, mocní a bohatí; ne, běda, je mezi nimi mnoho dětí, které mnou pohrdají a mě krutě urážejí! Ano, mnoho z těch, které rád nazývám svými přáteli, mnoho dětí hřeší smrtelně..., nemají v sobě již život milosti..., a kdyby je takto smrt překvapila, byly by odsouzeni pro věčnost! A přece tyto děti byly jednoho dne slastí a místem oddechu mého zarmouceného Srdce!

V šťastný den svého prvního sv. přijímání objaly mě s láskou a stiskly mě do svého náručí, přísahaly mi věčnou věrnost!

Proč mě opustily tyto děti, na kterých spočinula má naděje? Proč tyto květy mé zahrady povadly, proč se proměnily v trny? Proč, běda, tito malí mě pokryli blátem v odplatu za mou něžnost?

Ach, vy nebudete jednati takto! Budete mě milovati čistým srdcem, budete mě těšiti, střehouce své svědomí vzdálené každé zrady!

Dávejte vždy přednost něžnosti mého přátelství před pokušeními přátel často bezbožných, kteří chtějí vás oddáliti ode mne.

Buďte vždy moji, svou čistotou, svou zbožností! Neopouštějte v jeho agonii Ježíše, který jest zároveň váš Bůh a váš přítel. Vzpomínejte na drahocennou krev, kterou jsem rozlil pro vás, pozorujte rány, které jsem obdržel pro vás. Nebuďte nikdy předmětem slz pro mé srdce plné lásky!

(Krátká přestávka.)

(Hlasy duší.) — Tvůj nářek, dobrý Ježíši, vnikl hluboce do našeho srdce, protože v tomto domě, který je tvým, milujeme tě upřímně. Tvé strasti jsou našimi, víš to dobře! A přece, kdo ví, zda mezi námi, kdo ví, zda dokonce zde, mezi těmi, kteří tě obklopují, není někdo nevďečný, který

poranil tvé přesladké Srdce . . . Ach, je-li tomu tak, jak musí býti velká tvá bolest, že nalézáš v tomto obydlí své obzvláštní obliby, květy, které se změnilý v trny, jejichž ostrý hrot vrývá se do tvých zkrvavených prsou!

V upomínku na Betlém a svou Božskou Matku,

(Všichni nahlas.)

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na otcovskou péči, již svatý Josef zahrnul tvé první roky,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na nedostatky, které ti uložila za tvého dětství chudoba domova nazaretského,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na první kolísavé kroky, které jsi učinil, abys přešel z náručí svatého Josefa do náručí své Matky,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na svůj dětský půvab, který andělé, šťastní svědci, pozorovali u vytržení,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na svou námahu s malými přáteli nazaretskými,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na své podivuhodné poddání a dokonalou poslušnost k tvým šťastným rodičům,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

V upomínku na své laskání se svou sladkou Matkou, když tě brala z tvé kolébky do svého mateřského náručí,

Všichni. — Odpust hříšným dětem, Božské Srdce!

Ano, svátostný Ježíši, odpust jim a nedovol, aby někdo z nás odumřel tvé lásce a poskvřnil svou duši smrtelným hříchem!

Smilování, Pane, smilování pro tvé přemilé Srdce!

(Přestávka.)

(Hlas Ježíšův.) — Díky, moje děti, díky za útěchu, kterou jste mi poskytly, žádající o prominutí pro své bratry a mé přátele, hříšné děti, které mě těžce urazily. Nemůžete věděti, kolik těžkých hříchů jste odehnaly od sebe a ostatních touto smírnou modlitbou; ani kolika trýzní jste ušetřily mé srdce, které se unavuje pláčem nad poblouzeními velkých a malých.

A nyní přemýšlejte o svých rodičích, modlete se za ně. Nemají-liž vás doprovázeti do nebe? Ale běda, víc než jeden mezi vámi bude snad musiti žádati v této svaté hodině o obrácení otce na víru! Modlete se, aby se mi klaněl a mě znovu miloval a aby jeho láska jej opět přivedla k tomuto oltáři, kde ve svaté Hostii jej očekávám, abych mu dal milost a sladkost míru. Modlete se za své rodiče, za členy své rodiny, modlete se s velkou věrou! Jest třeba, aby celá vaše rodina mě uznala jako Krále lásky, protože pro něžnost ke všem jejím členům snáší mé Srdce poranění trnovou korunou, která je neustále rozdírá . . .

(Krátká přestávka.)

(Hlasy duší.) — Přesladký Ježíši, buď tisíckrát požehnán za velké milosrdenství, které tě nutí zachrániti všechny moje. Buď požehnán, že

chceš vykoupiti domov, který jsi mi dal, a posvětit mou rodinu, kde se útrap nenedostává, víš to dobře, a kde tvoje návštěva jest tak nutná. Ano, Pane, pospěš si pomoci našim rodičům a našim bratřím; potěš je a rozněž je horlivostí pro království svého Božského Srdce. Vpiš navždy, prosím tě o to snažně, tato milá jména do svého poraněného Srdce!

Neboť, přišli-li jsme, svátostný Ježíši, býti tobě společníky v této svaté hodině, učiniti tobě návštěvu víry, lásky a smíření, doufáme také, že naše návštěva zavolá tvoji . . . Ano, vrať nám ji, a přeměň naše domovy v chrámy svého nejsvětějšího Srdce; podrob je svrchované říši své vítězné lásky! Skrze Marii, svou Matku Neposkvrněnou, panuj nad nimi, ó Božský vítězi!

(Krátká přestávka.)

(Hlas Ježíšův.) Stane se, mé drahé děti, podle vaší žhavé víry, v upomínku na sliby mého Srdce: Budu vládnouti ve vašich domovech všemohoucností své lásky! Budu vládnouti! Ale nezapomeňme na nic . . . Není ve vaší rodině žádná prázdnota, způsobená smrtí, žádný smutek, žádný drahý hrob? Nevolá hřbitov často o vaši vroucí modlitbu? . . . Vy, kteří jste přišli mě potěšiti v této svaté hodině, nemáte k oplakávání otce nebo matku, bratra nebo příbuzného?

Ach, je-li tomu tak, modlete se za tyto drahé zemřelé, neboť chci vám dáti lásku za lásku, útěchu za útěchu . . . Jsem Ježíš, váš Přítel a váš Bratr, . . . svěřte mi toto hoře, mluvte mi o nepřítomných rodiny . . .

(Hlasy duší.) Jak sladké je tvé Jméno, Pane Ježíši, jak dobré je tvé Srdce! Jak utěšující je mysliti na tebe, který nám vyhrazuješ květy nebe v odměnu za trny země. Z celého srdce svěřujeme ti své drahé a nezapomenutelné mrtvé.

Pro své velké milosrdenství, Ježíši, dej jim odpočinutí věčné!

Tvé drahocenné slzy, tvá krev výkupná padejtež jako blahodárná rosa do mstících plamenů očiště, aby ztlíšily utrpení mých . . .

Měj zcela zvláštní vzpomínku na duše, které byly zde na zemi oddanější tvému nejsvětějšímu Srdci. Pro tyto duše, jako pro ty nejopuštěnější, prosíme naléhavě o rychlou úlevu . . .

(Modlete se za duše v očiště.)

Dobrý Ježíši, jak jsi láskyhodný, že jsi myslil ze svého vlastního popudu na duše našich drahých zemřelých, abys jim ulevil a nás zahrnul útěchami! V odplatu chceme ti býti příjemni, myslíce na ony duše, jichž nepřítomnost u tvého oltáře tě tolik rmoutí: na ubohé hříšníky!

Vkládáme tedy do tvých božských rukou duše našich zemřelých rodičů, ale vkládáme tam také, vkládáme tam hlavně ovečky, které se vzdálily z tvého ovčince. Za návrat těchto zbloudilých, za obrácení tolika bídných hříšníků, upadších do osidel satanových, obracíme se na tebe i s modlitbou tvé církve. Rač nás dobrotivě vyslyšeti, dobrý Pastýři!

Litanie k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Pane, smiluj se nad námi.	Duše svatý, Bože,	} Smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi.	Svatá Trojice, jeden	
Pane, smiluj se nad námi.	Bože,	
Kriste, uslyš nás.	Srdce Ježíšovo, Srdce	
Kriste, vyslyš nás.	Syna Otce věč-	
	ného,	
Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!	Srdce Ježíšovo, od Du-	
Synu, Vykupiteli světa, Bo-	cha svatého v lůně	}
že, smiluj se nad námi!	panenské Matky u-	
	tvořené,	

Srdce Ježíšovo, se Slo-
 vem Božím podstat-
 ně spojené,
 Srdce Ježíšovo, ne-
 konečné velebnosti,
 Srdce Ježíšovo, svatý
 chráme Boží,
 Srdce Ježíšovo, stán-
 ku Nejvyššího,
 Srdce Ježíšovo, dome
 Boží a bráno ne-
 beská,
 Srdce Ježíšovo, výhni
 láskou planoucí,
 Srdce Ježíšovo,
 schránko spravedl-
 nosti a lásky,
 Srdce Ježíšovo, plné
 dobroty a lásky,
 Srdce Ježíšovo, hlu-
 bino všech ctností,
 Srdce Ježíšovo, veške-
 ré chvály nejhod-
 nější,
 Srdce Ježíšovo, králi
 a střede všech
 srdcí,
 Srdce Ježíšovo, ve kte-
 rém jsou všechny po-
 klady moudrosti a
 vědomostí,
 Srdce Ježíšovo, ve kte-
 rém přebývá veške-
 rá plnost božství,
 Srdce Ježíšovo, ve kte-
 rém se Otci dobře
 zalíbilo,

S
m
i
l
u
j
s
e
n
a
d
n
á
m
i

Srdce Ježíšovo, z je-
 hož plnosti jsme
 všichni obdrželi,
 Srdce Ježíšovo, žá-
 dosti pahrbků věč-
 ných,
 Srdce Ježíšovo, trpě-
 livé a mnohého mi-
 losrdenství.
 Srdce Ježíšovo, bo-
 haté ke všem, kteří
 tebe vzývají,
 Srdce Ježíšovo, pra-
 mení života a sva-
 tosti,
 Srdce Ježíšovo, oběti
 slitování za hříchy
 naše,
 Srdce Ježíšovo, potu-
 pami nasycené,
 Srdce Ježíšovo, pro
 nepravosti naše po-
 třené,
 Srdce Ježíšovo, až k
 smrti poslušné,
 Srdce Ježíšovo, kopím
 probodené,
 Srdce Ježíšovo, pra-
 mení všelikého po-
 těšení,
 Srdce Ježíšovo, živote
 náš a vzkříšení
 naše,
 Srdce Ježíšovo, pokoji
 náš a smíření naše,
 Srdce Ježíšovo, oběti
 hříšníků,

S
m
i
l
u
j
s
e
n
a
d
n
á
m
i

Srdce Ježíšovo, spáso v
tebe doufajících, smi-
luj se nad námi!

Srdce Ježíšovo, naděje
v tobě umírajících,
smiluj se nad námi!

Srdce Ježíšovo, rozkoši
všech svatých, smiluj
se nad námi!

Beránku Boží, který sní-
máš hříchy světa, od-
pust nám, Pane.

Beránku Boží, který sní-
máš hříchy světa, uslyš
nás, Pane.

Beránku Boží, který sní-
máš hříchy světa, smi-
luj se nad námi.

Ů. Ježíši tichý a pokorný
srdcem,

Ř. Učiň srdce naše podle
srdce svého!

Modleme se:

Všemohoucí věčný Bože, shlédni na srdce nej-
milejšího Syna svého a na chvály i dostiučinění,
které tobě vzdává jménem hříšníků a usmířen jsa,
uděl jim odpuštění, když žádají milosrdenství tvého,
ve jménu téhož Ježíše Krista, Syna tvého, který
s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého
Bůh, na věky věkův. Amen.

(Hlas Ježíšův.) — Před ukončením této
svaté hodiny žádám vás, mé děti, abyste mi učinily
velký slib. Na důkaz své lásky slibte, že mne
budete přijímati s vroucností a často. Velmi četní
jsou křesťané a dokonce i děti, přibližující se zřídka
k stolu Páně! Přicházejte aspoň vy, přicházejte
zadostučiniti jejich jménem za toto opuštění a
zapomenutí, které mě hluboce zarmucuje . . . Do-
sáhněte toho svými modlitbami, aby ovečky mého
ovčince přiblížily se k mému otevřenému boku,
aby děti přišly bez bázně píti s mou Krví nevinnost,
pokoru, sílu a slasti mého nebe.

(Hlasy duší.) — I kdybys toho nepožadoval
na důkaz naší lásky, Ježíši, bylo by nám to zbož-
nou povinností přicházeti často přijímati tvé nej-

světější Tělo ve Svátosti oltářní! Ano, dnes více než jindy, k vůli četným nepřátelům, kteří nás obklopují, jest nám třeba tebe, abychom žili věrou, nadějí a láskou. Jest nám třeba tvé Eucharistie, aby nám otevřela ráj v hodině smrti . . . Buď pochválen, že jsi vnukl svatému Otci, svému zástupci, šťastnou myšlenku povolati všechny děti světa, již od útlého věku, k hostině prvního sv. přijímání. Díky za tuto drahocennou přízeň, která již od jitřenky našeho života otvírá nám svatostánek, aby jej ho nezavřela! Díky za velkou milost našeho prvního sv. přijímání!

(Všichni nahlas.)

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s anděly getsemanskými, betlémskými i svatostánku,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s pastýři, kteří plakali láskou, líbajíce tě v jeslích,

Všichni. Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s Mláďátky, prvními mučedníky, obětovanými pro tebe,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s dětmi, které byly šťastny býti tobě společníky ve hře, v práci a modlitbě,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení se šťastnými matkami, které líbaly tvé nohy, zatím co jejich dítky odpočívaly v tvém náručí,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s tvým svatým předchůdcem, sva-

tým Janem Křtitelem, ve spojení s tvým milovaným učeníkem, svatým Janem Evangelistou, věrnými a důvěrnými přáteli tvého života,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s mládencem naimským a dcerou Jairovou, vzkříšenými soucitnou něžností tvého Srdce,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s Tarsiciem, mladým mučedníkem, zaplativším svou krví a svým životem svou lásku eucharistickou,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

Ve spojení s Pannou Marií, která tě uspala svými zpěvy mateřskými, a tebe tiskla k svému Srdci neposkrvněnému,

Všichni. — Díky za velikou milost našeho prvního sv. přijímání!

(Krátká přestávka.)

Pane, opouštějíce tě na konci této svaté hodiny, tak drahé, ponecháváme svá srdce hořící láskou v tvém Srdci eucharistickém. Jsou tvá, Ježíši, úplně a pro vždy svou čistotou, svou pokorou a hlavně svou láskou k svaté Hostii.

Přijmi naše s Bohem, božský Mistře! Račiž svatá Panno, svatý Josefe a svatá Markéto Marie, pokračovati naším jménem ve svých prosbách za vítězství jeho Srdce, za obrácení hříšníků a spásu umírajících. Vzpomeň si, Pane, na ty, již v tomto okamžiku jsou v agonii, . . . smiluj se nad nimi!

Svátostný Ježíši, musíme tě opustiti, ale naše duše jako holubice svatyně skrývají se v ráně tvého boku a zůstanou tam, aby se klaněly, milovaly, zadostčinily.

A až bouře rouhání, nenávisti, pýchy, podlosti

tě přepadne, budeš viděti, Ježíši, náš Bratře, že ve své úzkosti nalezneš vždycky místo odpočinku v tomto domě, útulek pokoje a útěchy v našich chudých srdcích.

(Otčenáš a Zdrávas za umírající a hříšníky.

Otčenáš a Zdrávas za všeobecné vítězství nej-světějšího Srdce, zvláště denním sv. přijímáním, Svatou hodinou a Intronisací nejsvětějšího Srdce v rodinách.

Otčenáš a Zdrávas na úmysl přítomných, za Benjamíny a Tarsicie nejsvětějšího Srdce.

Otčenáš a Zdrávas za naši vlast.)

Konečné zasvěcení.

Můj Ježíši, zasvěcuji ti své srdce. Umísti je ve svém; v něm chci žíti a umříti zapomínán světem a znám jediné tobě. Z tvého Srdce budu čerpati vroucnost lásky, jež bude stravovati moje; v něm naleznu sílu, světlo, odvahu a pravou útěchu. Ono mě povzbudí v mé ochablosti, ono mě osvíti v mých pochybách, ono mě utiší v mých zmatcích, ono konečně mě potěší v mém zármutku.

Ó, Srdce Ježíšovo, učiň, aby moje srdce bylo oltářem tvé lásky, aby můj jazyk rozhlašoval tvá dobrodiní, aby mé oči se upíraly na tvé rány, aby můj duch rozjímal o tvých božských dokonalostech, aby má paměť zachovala vždycky drahocennou vzpomínku na tvá milosrdenství, aby všechno ve mně projevovalo mou lásku k tvému Srdci. Ó Ježíši, ať jsem vždycky hotov obětovati se úplně tobě.

Chvála, sláva a láska tvému svátostnému Srdci na věky věkův. Amen.

